

5

glasilo
općinske
organizacije
SSOH Pula

SRAMOTA ZVANA LIPA

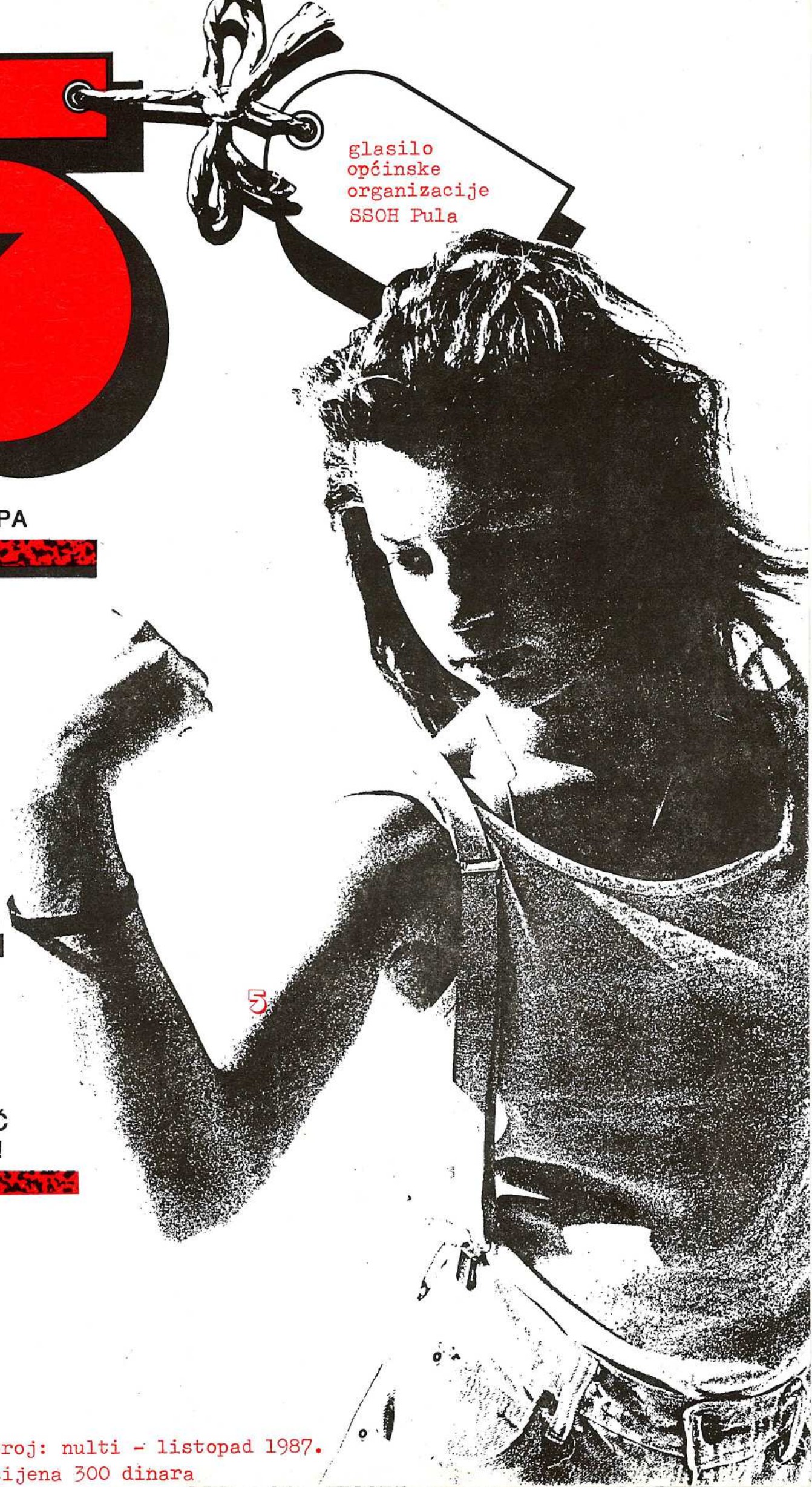
NEŠTO NOVO
STVARNO DOBRO

INAT
PROSTORAAAAA...

SANJA VERMEZOVIĆ
PREVESLALI SU ME!

DAVIŠ ME NJEŽNO

broj: multi - listopad 1987.
cijena 300 dinara

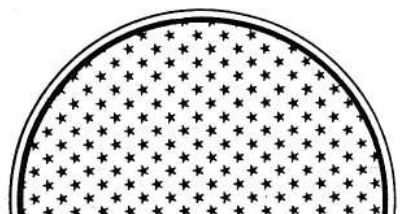
Pet

Krenuli smo u avanturu pravljenja novine (a tko vas je tjerao?), žurili smo i u trku rješavali mnoge probleme (pa što onda?), manijački kucali na posuđenom stroju, u posuđenom prostoru (bolje bi bilo daniste), okupljali suradnike, smišljali teme, formirali redakciju, tražili štampariju, čupali kosu kad su nam rekli cijene i rokove, panično gledali kalendar, smišljali propagandu, mozgali o distribuciji, zapostavili mnoge druge stvari (budale!), da bi rezultat svega toga bio u vašim rukama. Veliko je pitanje da li smo uspjeli u zadanom roku. Nulti broj, to je to. Svatko tko je imalo omirisao novinarstvo, znat će o čemu je riječ.

Pa o čemu je zapravo riječ? O entuzijazmu, o želji da se u Puli opet pokrene, učvrsti, ojača omladinski tisak. Mladi moraju imati mogućnost javnog izražavanja svojih stavova i mišljenja o svim pitanjima od bitnog značaja za sredinu u kojoj žive. I šire. U gradu koji ima već nekoliko uhodanih sredstava javnog informiranja, ima mjesta i za omladinsko glasilo.

U Puli je već bilo pokušaja da se izbori takva novina. Imenom i formatom nastavljamo izlaženje lista "Pet", čiji je prvi broj izašao u ožujku 1979. godine kao "list srednjih škola", a posljednji u ožujku 1983. godine. U tom razdoblju tiskana su 23 broja. Neki od onih koji su prošli kroz redakciju "Petice" kasnije su odabrali novinarstvo kao životni poziv, drugi pate od loših uspomena... "Petica" je prilično neslavno sišla sa scene, ali, ideja je ostala. Bile su potrebne četiri godine da se ona realizira kroz ponovno izlaženje lista. Uporna u tvrdnji da u Puli ipak ima dovoljno snage da se realizira omladinsko glasilo, Općinska konferencija SSOH sačinila je jasnu koncepciju lista. Isto je najvažnije, izborila mu status javnog glasila, čime je izjednačen s ostalim sredstvima javnog informiranja u komuni. To dakako podrazumijeva i solidnije izvore financiranja. Imenovanjem glavnog i odgovornog urednika kao profesionalne osobe izbjeći će se volonterski rad, koji jest sjajan ali nije – trajan. Konstituiran je i Savjet lista. Ono što još svakako treba riješiti je pitanje prostora za rad redakcije.

Još o nultom broju. Prijelom je kompjuterski, a sadržaj – ocijenite sami. Javite se redakciji sa svojim primjedbama, mišljenjima, sugestijama. Surađujte. Ostavite se lošeg običaja izjavom "ništa to ne valja". Predložite odmah nešto bolje.

Dan SKOJ-a

– Tito nas je učio da volimo, da radimo, da gradimo i da ne posustajemo. I nećemo rečeno je na svečanoj sjednici Općinske konferencije SSOH Pule i Konferencije SSOJ u JNA, održanoj u Domu JNA u čast Dana SKOJ-a. U uvodnom izlaganju Snežana Neškoska, predsjednica OK SSOH Pula, podsjetila je na povijesne činjenice iz 68 godina postojanja naprednog komunističkog pokreta mladih.

Tom prilikom podijeljena su i priznanja za višegodišnje uspjehe na raznim područjima rada i stvaralaštva zaslužnim pojedincima i organizacijama. Plaketu "Ivo Lola Ribar" dobili su Edi Peruško za aktivnosti u SSOH i Borivoj Bonić, za rad u SSOJ u JNA, Radio-klub "Arena" YU 2 CCH Pula za doprinos u obrazovanju i razvoju telekomunikacija, te Aktiv SSO Mjesne zajednice "Arena" za idejno-politički rad i kulturu aktivost. Priznanja su primili Predrag Spasojević za dostignuća na polju dizajna i Sanja Vermezović, članica Veslačkog kluba "Istra", svjetska studentska viceprvakinja u veslanju.

Poetskim recitalom predstavili su se članovi Književne omladine Pule, uz pratnju pijanistice Snježane Raičević, a zatim je prikazan film o boravku Tita u Sovjetskom Savezu i NR Koreji 1977. godine. Večer je nastavljena druženjem uz svirku vokalno-instrumentalnog sastava iz JNA.

Istog dana, 9. listopada u jutarnjim satima delegacija omladine položila je vjenac poginulim skojevcima na Trgu AVNOJ-a. Svečanosti u povodu Dana SKOJ-a nastavljene su i sutradan, kada je održano otvoreno prvenstvo Pule u atletici u pionirskoj i omladinskoj kategoriji, čemu je ponešto zasmetala kiša, a u večernjim satima u Omladinskom domu "Uljanik" održana je Gitarijada. O tome donosimo kratak raport iz pera našeg rock-kritičara Borisa Bjelice.

Savez izviđača općine Pula uključio se u obilježavanje Dana SKOJ-a već 1. listopada uređivanjem spomenika u sklopu akcije "Moj zavičaj u NOB-i i socijalističkoj izgradnji", te akcijom "Illegalac". List "Pet" se, na žalost, isključio iz programa proslave naprosto zato što se nije stigao odštampati u zadanom roku iz razloga subjektivno-objektivno-tehničke naravi. Koristimo ovu priliku da se ispričamo svima koji su tražili "Pet" na kioscima 10. listopada. Tehničke neprilike koristimo da "utrpamo" još poneku svježju vijest, što ste, naravno, već primijetili. Hvala.

I da zaključimo, manifestacije u povodu dana SKOJ-a organizirane su s puno entuzijazma i malo utrošenog novca, što je vrijedno spomena, s obzirom da je štednja – imperativ vremena sada i ovdje, a u duhu uvodne rečenice ovog teksta.

O. Viskovć-Mandić.

OMLADINSKI DOM "ULJANIK", 10. listopada 87.

Bilo je krajnje vrijeme da se u Puli održi nekakva gitarijada (ali ne u pravom smislu te riječi), pa se 10. listopada, u sklopu proslave Dana SKOJ-a to i ostvarilo. Ali, na kakav način? Idemo redom. Nastupilo je pet mladih pulskih grupa: DEVASTATION, ULIČNI DŽUBOKS, ČUDNA SPIKA, 052 I ZOV DIVLJINE, s gostima iz Zagreba, grupom TELEFON CALL 66, koju predvodi legendarni VEDRAN BOŽIĆ. Razglas koji su donijeli sa sobom iz Zagreba bio je kvalitetan pa se očekivalo da neće biti problema sa zvukom. Kao prva, nastupila je prva pulska speed-metal grupa DEVASTATION koja je svima pokazala kako je lako biti mlad i perspektivan. Bili su najbolji te večeri iako je muzika koju sviraju neprihvatljiva za široke narodne mase (ali tko zna...). Dva odlična gitarista, čvrsta i brza ritam sekcija te pjevač koji se zna ponašati na sceni. Imali su problema sa zvukom (kao i svi pulski bendovi) ali to ih nije omelo da pokažu što znaju. Očekujemo njihov daljnji napredak.

ULIČNI DŽUBOKS bih radije preskoči. Samo to da zvuče kao DIVLJE JAGODE s prvog albuma, samo tri puta gore.

ČUDNA SPIKA jedan je od najperspektivnijih mladih bendova koji djeluju u Puli. Sviraju čvrsti pop, a sve pjesme su im potencijalni hitovi. Oni su imali najviše problema sa zvukom (kriv je bio mixerman) ali nema veze. Znamo da dečki vrijede i da će se o njima sigurno još čuti.

052 su imali i boljih nastupa. U promijenjenoj postavi zvučali su izuzetno dosadno i predugo su svirali.

ZOV DIVLJINE novi je bend starog DOLETA jednako loš kao i prethodni njegovi projekti. Suviše podsjećaju na ATOMSKO SKLONIŠTE, što uopće nije kompliment. Bili su kratki što je hvalje vrijedno.

TELEFON CALL 66 su nastupili u Puli po tko znajući put i izveli repertoar koji se sastojao od RNR standarda. Sve je to bilo dobro ali stječe se dojam da je sve to dobra tetzga a ne nekakvo sviranje iz gušta. Neka im bude. Zanimljivo je da im je zvuk bio perfektan što nije bio slučaj s pulskim grupama. Očigledno namjerno.

Sve u svému – jedva prolazna ocjena.

Boris Bjelica

ANKETA

Da bi saznali što mladi Puljani misle o omladinskoj štampi i potrebi ponovnog izlaženja omladinskog lista, sastavili smo anketu i uputili je srednjoškolskim centrima i nekim radnim organizacijama. Pitanja je sročio Dragan Antonijević.

Vratilo se ukupno 297 popunjenih anketnih listića. Evo rezultata:

Na pitanje - **Da li si ikada čuo-la za omladinski list koji je izlazio u Puli pod imenom "Pet"** - potvrdno je odgovorilo 133, a negativno 164 anketiranih.

- **Čitaš li ili si čitao neki omladinski list?** (Ako čitaš, zaokruži njegovo ime ili ga dopiši.) Na ovo pitanje odgovoreno je ovako: čita 224, ne čita 73 anketiranih. A što čita? Najviše "Polet" (122), zatim "Mladost" (88), pa "Val merkant" (20), "Mladinu" (11), "Val", (21), "Uluku" (5), "Non" (2), "Studentski list" (2), "Modru lastu" (9), "Glas mladih" (1), "USS" (2). Čitaju se još "Zagor", "Veliki Blek", "Alan Ford", "Stripoteka".

Na pitanje - **Ako više ne čitaš, napiši u najkraćim crtama zašto?** - 21 anketirani odgovorio je da nema vremena, 32 da im se ne sviđa, 21 da nisu zainteresirani, 21 da je nekvalitetan papir. Bilo je i odgovora u stilu "ne bavim se politikom" i "boli me uho".

- **Omladinski časopis, po tvom mišljenju,**

treba: (zaokruži tvrdnju ili tvrdnje s kojima se slažeš ili napiši svoje mišljenje). Što kažu na ovo?

◀ Najviše, njih 194, zaokružilo je tvrdnju da list mora konstantno poboljšavati kvalitet i količinu kulturnog i zabavnog života mladih. Njih 165 smatra da svojim člancima treba doprinositi boljoj informiranosti i obrazovanju mladih, 162 da treba otvoreno, bez straha, maksimalno kritički i argumentirano pisati o svim problemima našeg društva, 135 da treba raskrinkavati i osuđivati nerad, neznanje i nesposobnost, bez obzira da li se radi o radnim organizacijama ili organima samoupravljanja, 87 da svojom kvalitetom i izgledom treba biti potpuno konkurentan sa svim ostalim jugoslavenskim časopisima, a svega 35 smatra da treba slijediti direktive i programsku orijentaciju OK SSOII i SKJ, bez obzira na njihovu usklađenost sa stvarnim stanjem i događajima u društvu. Kao vlastito mišljenje dodali su da treba imati kvalitetan papir, da mlada generacija nema gdje izaći, da bi trebao sadržavati servisne informacije ili biti ogledalo društvene stvarnosti.

- **Kakav bi trebao biti sadržaj omladinskog časopisa koji bi ti čitao-la (zaokruži sve što ti odgovara i dopiši nove prijedloge):**

- potrebu objavljivanja kritičkih članaka o svim problemima mladih u Jugoslaviji i svijetu, posebno u Istri i Puli, zaokružilo je 206 anketiranih, potrebu pisanja o raznim društvenim aktivnosti-

ma mladih (sport, kultura, umjetnost, rock-gla- zba, itd...) zaokružilo 213,

- potrebu za anketama, intervjuima - 166
- za stripovima, zabavnim priložima i križaljka- ma - 123
- za oglasima i reklamama - 95
- za pisanjem o politici uopće - 90
- za izvještajima sa sastanaka OK SSOH, SKJ - 43
Dodatni prijedlozi glase: književni prilog, crtani romani, pitanja i odgovori, ljubavni romani, kritički članci čitalaca, motori, muzika, znanost, standard mladih, malo krimića, priloga odgojno- obrazovnog karaktera, aktualnosti, ali - bez reklama.

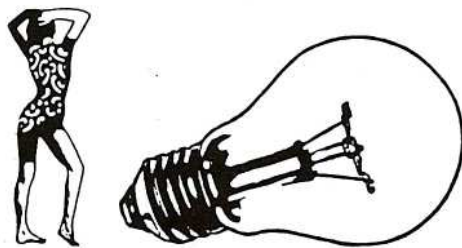
Sa "DA" odgovorilo je 269, a sa "NE" 28 anketiranih na pitanje - **Kad bi omladina Pule imala jedan takav časopis, da li bi ga čitao-la.**

Na pitanje - **Da li bi volio/voljela surađivati u njemu** - potvrdno je odgovorilo 152, negativno 134, a sa "možda" 11 anketiranih.

I za kraj, 23 osobe smatraju da bi čitanjem omladinskog lista bile bolje informirane, da ne bi 60, a 4 ne znaju.

Hvala na suradnji onima koji su se potrudili da ispune anketni listić. U Puli inače ima oko 19 tisuća mladih, što treba uzeti u obzir prilikom ocjenjivanja relevantnosti dobivenih rezultata ankete.

I dalje očekujemo vaša mišljenja, prijedloge, sugestije, kritike. Adresa redakcije je: Rakovčeva 12, a telefon 22-967.

ODJECI LUPE U DOBRILINOJ

Povodom nesvakidašnjeg incidenta koji se dogodio u subotu, 30. kolovoza u Dobrilinoj ulici, ispred Omladinskog doma "Uljanik", nakon završetka disko večeri, Savo Vidović, operativac OSUP-a Pula, zadužen za istragu, izjavio je:

- U toku je kriminalistička operativna obrada. Slučaj još nije završen. Ne radi se o vandalizmu, niti o bilo kakvom organiziranom nacionalističkom ispadu. Bio je to spontani ispad, pojedinci su reagirali na vozila koja su prolazila.

Nakon obrade, uslijedit će kazne za narušavanje javnog reda i mira, krivične prijave za oštećenje vozila, te vjerojatno za ugrožavanje saobraćaja. Istraga i obrada su u toku, konačna službena izjava slijedi po kompletnoj obradi slučaja.

Nasilničko ponašanje, razularenost, obijesno iskaljivanje sile, oštećivanje tuđe imovine, masovna histerija nacionalističke, razbijačke ili druge vrste, nisu svojstveni mladima Pule. Tim više je javnost bila iznenađena informacijama o tom događaju u sredstvima javnog informiranja i kasnijim prepričavanjem. Iako je ponašanje mladića koji su, napuštajući "Uljanik" lupali po vozilima, za svaku osudu, slučaj je dobio dimenzije kakve ne zaslužuje. To potvrđuje izjava odgovorne osobe OSUP-a Pula. Prekršiocima će biti odmjerene kazne za narušavanje javnog reda i mira, pa će događaj koji je okvalificiran kao "divljanje dvjestotinjak mladih", dobiti svoj epilog kod suca za prekršaje.

GODINA PARTIJSKIH JUBILEJA

Jedno od strateških uporišta politike KPJ/SKJ i jugoslavenske socijalističke revolucije bio je dolazak Josipa Broza Tita na čelo KPJ i osnivanje KPH 1937. godine. KPH je konstituirana na inicijativu i odlukom KPJ. Osnovana prvenstveno u radničkoj klasi Hrvatske, od svog osnutka KPH vodila je borbu protiv eksploatacije, političkog i kulturnog ugnjetavanja i za nacionalno oslobođenje i ravnopravnost naroda i narodnosti u Hrvatskoj i stvaranje socijalističke Hrvatske u socijalističkoj jugoslavenskoj zajednici.

- Osnivanje KPH nije slučajno, nego proističe iz dugogodišnje borbe i koja je branila ne samo interese radničke klase, nego je na svojoj zastavi imala u ispisanu i ideju nacionalne slobode, ravnopravnosti i bratstva među narodima - se u Titovom proglasu s osnivačkog kongresa KPH.

KPJ je, naime, shvatila da je povijesna nužnost da se radnička klasa stavi na čelo nacionalnih pokreta. Osnivanje KPH komunista u Hrvatskoj odlučnije su se orijentirali na ostvarivanje jednog od temeljnih zadataka KPJ: afirmacije komunista kao unutrašnje snage u vlastitoj naciji ne samo za njeno nacionalno, nego i socijalno oslobođenje. Taj zadatak moguć je jedino u jugoslavenskoj cjelini i na podlozi socijalne revolucije. To je i bila revolucionarna odrednica KPJ koja je pokrenula NOR i revoluciju.

KPH je kao dio KPJ inicirala, organizirala, predvodila i ostvarila, rukovodeći širokim narodnooslobodilačkim frontom antifašističkih snaga Hrvatske, ratnu pobjedu i narodno oslobođenje i zatim predvodila poslijeratnu socijalističku izgradnju.

Danas je SKH vodeća idejno-politička snaga radničke klase i svih radnih ljudi SR Hrvatske u borbi za socijalističko samoupravljanje, bratstvo i jedinstvo i ravnopravnost naroda i narodnosti SFRJ.

Stazama istarskih partizana

Od 25. do 27. rujna održan je tradicionalni pohod pionira pod nazivom "Stazama istarskih partizana". Završna svečanost održana je u Poreču, 27. rujna u prijepodnevnim satima, u SRC-u "Veli Jože". U pohodu je sudjelovalo 11 odreda iz Labina, Opatije, Rijeke, Poreča, Rovinja, Pazina, Buzeta i Buja.

Evocirajući uspomene na ratne podvige istarskih partizana, oni su kombiniranim marširanjem obišli zadanu maršrutu. U svakom odredu bio je, osim pionira, po jedan borac, vojnik starijehina i medicinska sestra. Spavanje i prehrana organizirani su kod gostoprimljivih mještana istarskih sela.

SRAMOTA ZVANA – LIPA

VRUĆA TEMA

Anketirali smo učenike i profesore COUO-a
"Vitomir Širola - Pajo"

- Ploča je postavljena čak i u zbornicu pa se nastava i tamo održava. Prostorija od 35 četvornih metara, koju su nekad koristile čistačice, sada je učionica. Za razred od 30 učenika to je malo više od četvornog metra po učeniku!

bez prethodnog dogovaranja. Ne znam da li je o tome bilo riječi na konferencijama omladine, tj. da li ona uopće postoji?! Ne znam tko je predsjednik omladine u našem Centru. Kad je bilo riječi o "Lipi", nešto su u omladini radili, a sada više ništa. Otada se sve smirilo, direktor je rekao da će se od sada oni pobrinuti za to i da će početkom VI mjeseca početi renovirati "Lipu". (1 dan danas stoji kao ukleta, op. a.)

KLAUDIJA ČORTOLOMEN, II 10, osobne usluge:

U "Lipi" je bilo očajno, parketi su izlazili, malo je falilo da nam ne padne krov na glavu. Mi smo bili na tavanu. Nije se mogla održavati nastava. Smrdilo je, bili su prljavi zidovi. Mi smo se bunili, ali oni ništa. Tajnik škole nas je smirivao i rekao da odemo u razred, ako nećemo u školu da ne moramo, a mi školu takoreći nemamo, pogledajte na šta ovo liči (Stoja, op. a.), ovo je krš od škole. "Lipa" pogotovo, jedino što valja je u Zagrebačkoj, a tamo ima samo sedam učionica. Svaki čas smo čekali da nam padne kreč na glavu, lusteri su se ljuljali dok bi hodali, u razredu nam dimi peč, a i profesorima je teško.

MIRO VIŠNJIĆ, III 9, tekstilni radnik:

Kao zgrada, škola je užasna. Izgleda da će je popravljati, čeka se, jer nema novaca, izgleda. Sanitarni čvor je grozan. Još smo dobro podnosili te "uvjete" i probleme. Volio bih imati novu školu, dvoranu. Tamo nismo imali poštnu loptu. Profesorima je isto teško. Napravio bih novu školu, s barem 10 normalno uređenih razreda i dvoranom. Ne znam da li se itko bavi time. To nije moj problem, to je problem države. Ja znam da mi oni trebaju osigurati normalno školovanje (besplatno – op. a.) Za što moj stari plaća?

NENAD IVANOVIĆ, III 4, ugostitelj:

Sve u svemu, nije dobro. Iz grada

TONČI HERAK, IV 3, hotelijersko-turistički radnik:

Loši su uvjeti ovdje na Stoji, a još su bili gori u "Lipi". Razbijeni prozori, loši sanitarni uvjeti. Čuo sam da će se renovirati "Lipa" i da su dobili neki novac, drugo ništa. Ovdje je isto teško, a ja sam još i putnik, što znači da do škole imam međugradski i gradski autobus kao prevozno sredstvo, a oni su uvijek puni. U učionicama se ne može raditi kako treba jer su improvizirane, a pregradni zidovi su tanki...

JASMINA MILOVANOVIĆ, IV 3, HTR:

Nisam bila na nastavi u trećoj godini u "Lipi", ali sjećam se od ranije – bilo je odrona zidova, plafona, izgledalo je grozno, nije bilo prozora. Učenici su sjedili po troje-četvero u klupama. Ovdje su uvjeti još gori, iako nisu polupani prozori, ali nema prostora, sanitarni čvor je najbrži put da se dobije žutica ili nešto slično. Ostali učenici već su oguglali na ove probleme. Ja sam stigla iz Beograda, meni ipak ovo sve pomalo zau-

dara, navikla sam da imam školu, zgradu koja ima stepenice, normalne učionice i neke uvjete za normalan rad.

DORIS STANIĆ, III 7, kozmetičar:

Rado bih imala neku bolju i noviju školu. U "Lipi" je bilo užasno, nije se moglo raditi... Ovdje je ipak malo bolje nego tamo, ali ima premalo mjesta. O svim tim problemima ne razmišljam previše, trebali bi o tome razmišljati i profesori, a mladi, sami, bez starijih ne mogu puno napraviti. Možda bi jedino mogli malo pokrenuti starije, da vide u kakve im škole idu mladi naraštaji...

ANTONIETA MEDICA, III 7, frizerka:

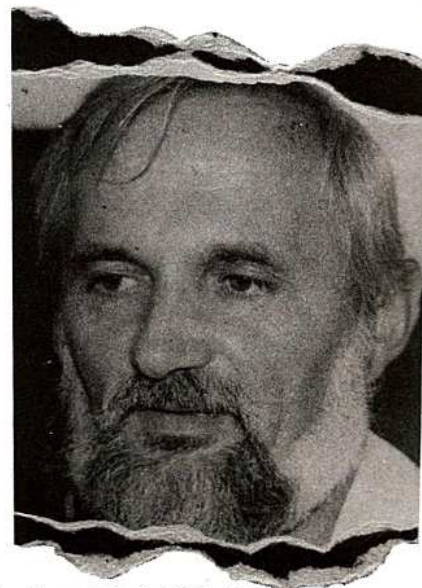
Uvjeti za školovanje su nikakvi. Nemamo zgradu kako treba, nemamo razred, nemamo grijanje, zimi smo se u "Lipi" smrzavali, a ovdje smo kratko vrijeme, tako da još ni ne znamo pravu stvarnost. Nemamo dvoranu za tjelesni odgoj. Raspored je neusklađen, treba uskladiti pet centara. Nismo još nervozni, ali bit će i toga. U "Lipi" peč nije valjala, plafon se mrvio, prozora nije bilo, u razredu se dimilo, škola je bila prljava, sanitarni čvorovi pogotovo. Nastava se nije odvijala normalno.

MAURICIO MATUKINA, IV 3, HTR:

Teško je. U "Lipi" je sve u ruševnom stanju. Bila je jedna peč koja je grijala u krugu od dva metra. Sami smo ložili i nosili drva. Nismo se mogli koncentrirati na rad i učenje, svi smo bili nervozni. Opća atmosfera u školi je bila očajna. Tamo smo bili godinu dana. Jednom, kad nam je bilo toliko hladno da je temperatura u razredu bila jednaka onoj vani, cijeli razred otišao je u "Glas Istre" i Radio Pulu

dolazim na Stoju u školu. Ne možesh ni u WC stići, uvjeti su loši. Moramo trpiti. Kako je, tako je. Mi ne možemo ništa popraviti, a uvjeta nema. Na kraju godine moraš platiti sto karti, bez toga ne možesh dobiti knjižicu, a knjižica ti treba. Sto karti moraš dati za nešto što nisi uradio. Da li omladinska organizacija brine o tome? Ne znam uopće da to postoji. Priča se o tome, ali me u principu ne zanima. Međusobno o tome ne razgovaramo, ne znamo što bi pričali, to za nas ne postoji. Koga to briga? Kad moraš dati lovu – daš, ali nemam pojma s kim ću se ja raspravljati, mi smo totalno izvan toga. Mogli bi svi skupa nešto napraviti, ali se moramo organizirati. A mi smo ipak rasuti na pet mjesta i nikoga ništa ne zanima. Ionako sam sada treća godina, još četvrta, šta me briga što će poslije svega toga biti. (tihi bojkot, op.a.)

VLADIMIR BIRAČ, profesor biologije:

Nemamo nikakvih uvjeta. Dvije zgrade na Stoji, jedna u Zagrebačkoj i tri učionice u Rižanskoj. Često obilazim dvije-tri zgrade dnevno. Kako stižem? Pa imam svoj auto i nikako drukčije. Ima kolega koji idu autobusom, ali to je nemoguće. Čekaju po sat vremena, guraju se s učenicima, svi skupa kasne. Grozno je i teško. "Lipa" je jako loša, no ne

znači da je i ova zgrada na Stoji nešto bolja. Nije bolja. Trudimo se, a kako ispada – ne znam. O tome se puno govori i govorilo se, ali još se uvijek najviše priča po kuloarima. Samodoprinosom je naš Centar najmanje dobio, trebalo se prije dodjele vidjeti tko radi u kakvim uvjetima i onda dodjeljivati. Mi smo dobili samo sedam novih učionica, a tehnički centar preko dvadeset.

BRANKO MAĐAREVIĆ, profesor tjelesnog odgoja:

U "Lipi" smo imali dvoranu veličine otprilike 17x9 metara, s dva stupa u sredini oko kojih se moglo eventualno igrati lovice. Imali smo i dva koša, a kad bi se na njih pucalo, lopta bi udarala u strop. Sve u svemu, nije bilo blistavo, ali satove tjelesnog odgoja ipak smo održavali. Sada smo zatečeni ovom situacijom jer sredstva za renoviranje izgleda još nisu odobrena. Oko 1.300 učenika nema dvoranu za tjelesni odgoj. Postoji solucija: naime, drugovi iz BI "Uljanik" izašli bi nam u susret u vremenu od 8 do 15 sati kada bi koristili terene SRC "Uljanik" na Verudi. Naravno, to je rješenje za još slijedećih mjesec dana dok je moguće nastavu izvoditi na otvorenom, dok ne počnu hladnoće. Druga solucija je Dom mladosti, koji je izgrađen samodoprinosom, a ujutro zjapi prazan. Sredstva za "Lipu" nisu odobrena, a kamoli za Dom mladosti. Zbilja ne znam kamo će sa učenicima, a dobro znam da im svjedodžba nije važeća bez svih predmeta. Improvizacije je i do sada bilo dosta, a od sada ne znam da li će biti moguće i improvizirati. Mnogi razredi su još uvijek na praksi, tako da se još nekako snalazimo u svih pet zgrada, ali kad se svi vrata ne znam kako ćemo. Ni na jednom od tih pet mjesta ne postoji adekvatna učionica, a kamoli dvorana. Kolege izvode nastavu s trideset i sedam učenika u razredu koji ima

dvadeset mjesta. Sad je nekako i moguće smjestiti svu tu djecu. Ali, kad bude trebalo pisati školske zadaće i slično, ne znam da li će to biti izvodljivo, osim ako ne budu dijelili razred na dva dijela.

Mnogo se žuči prosulo do sada, urgiralo se, a obećanja su bila ogromna i velika. Međutim, "Lipa" još uvijek stoji netaknuta. Treba najmanje tri ili četiri mjeseca za renoviranje, tako da će ova školska godina proteći ovako. Trenutno održavam nastavu na obali mora – to mi je jedino preostalo!

Raspored smo vrlo teško napravili, zbog pet različitih mjesta na kojima se održava nastava. Išli smo maksimalno u susret učenicima kako kod njih ne bi bilo rupa u rasporedu. Našu stranu, profesorsku, potpuno smo zanemarili. Kolegica iz hrvatskoga ima 11 sati pauze, a ako se zna da je norma profesora 22 sata, proizlazi da ona ima normu i pol, s time da bi joj po zadnjem Zakonu trebalo biti plaćeni i ti satovi. A kako nam škola financijski stoji, zna se – po osobnim dohocima.

I sami učenici se drugačije ponašaju. Ako pogledate istog đaka na Stoji i u Zagrebačkoj, gdje su učionice koje na nešto liče, onda je to nevjerojatna razlika. Ovdje je sve prilično nemarno, adekvatno prostoru u kojem se nalazimo. Tražili smo prostorije na "posudbu" od Tehničke škole i Centra "Branko Semelić", ali tehnička navodno ima obrazovanje uz rad u popodnevnim satima, a u "Semeliću" su rekli da su učenici vrlo divljeni i da zbog toga ne žele da im ruiniramo školu u mjesec dana. Nisu nam uopće izašli u susret. Ostali smo na ulici i na pet različitih mjesta.

Kad na jednom zajedničkom sastanku SK iznesete sve probleme, sistem financiranja, izgradnju "Lipe" i slično, i kad se tu pojave određeni problemi upravo oko financiranja, oko odobravanja tih sredstava i kad vam nakon toga ljudi na najbitnijim mjestima u Puli kažu da ne bi trebalo baš sve ići u novine – onda vam nije baš svejedno.

MLADEN STANČIR, profesor ONO i DSZ, sekretar OO SKH:

Prvi i najveći problem je prostor. Puno učenika, malo učionica. Mala je zainteresiranost grada da nam se pomogne. Ima, možda, volje, ali nema sredstava. Savez SIZ-ova usmjerenog obrazovanja trebao je odobriti polovinu sredstava, a ostatak Pula (u lipnju je trebalo odvojiti oko 60 milijardi starih dinara, op. a.), odnosno radne organizacije koje su vezane za naše učenike, svoje buduće radnike. Međutim, teško to ide jer nema dovoljno novaca. Adaptacija nije ni započeta, a bez novaca je teško raditi bilo što. Imali smo dosta

sastanaka, zborova radnika, sindikata, partije nastavničkog vijeća, ali ništa nije pokrenuto je: ne zavisi sve od nas. Sve skupa imamo dvadesetak učionica, a četrdesetak razreda s 1.300 učenika. To je najveći problem. Da bi sve to imalo funkcioniralo, ukinuli smo kabinetsku nastavu, što je za današnje vrijeme gotovo partizanski način učenja. Unatoč nedostatku prostora, niskim osobnim dohocima, koje nikad

nismo isticali u prvi plan, nemogućem rasporedu, uz opće nezadovoljstvo i profesore koji štetaju od zgrade do zgrade, ipak obavljamo svoje radne zadatke. Bolje da mi šetamo, nego cijeli razredi. Profesori međusobno razgovaraju, raspravljaju. Nismo zadovoljni, ali što je najvažnije mi se ne bunimo, već predlažemo rješenja. Znamo da se za sada ništa ne može poboljšati. Mnogo je toga obećavano, obećava se, vidjet ćemo. Ako ne stignu sredstva iz Zagreba, provest ćemo ovako ovu godinu. Problem je i gradski prevoz. U smjeni je oko 300 učenika, i u autobusima nastaju gužve. Čuo sam da autobusi za Stoju na Korzu uopće ne staju. Problem je i s učenicima izvana, imamo oko 70% putnika. Kad zahlađi, kad udare kiše, bit će još teže, međutim, mi smo tu, ipak radimo...

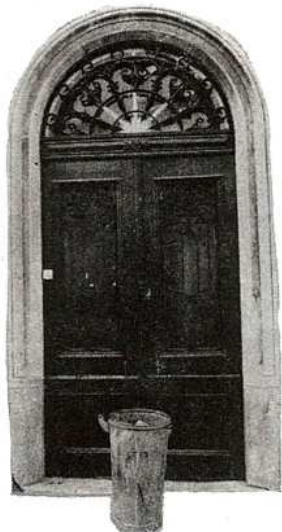
Štrajk?! Nema štrajka, za sada vjerojatno neće biti štrajka. Dok sam ja sekretar, vjerojatno neće. Možda će biti onog tihog bunta. Bunimo se u sebi, ali ipak radimo. Ne radimo možda efektivno svih 45 minuta, ali smo ipak tu. Mislim i vjerujem da neće biti štrajka. Nego, mogu štrajkati i učenici, ima ih više od nas, oko 1.300. Mi smo ovdje radi učenika, a ne oni zbog nas. Ako oni to naprave, mi ćemo morati, naravno, biti uz njih...

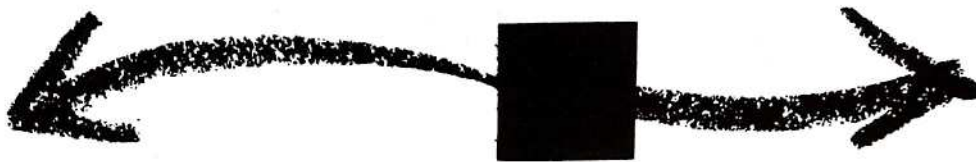
ALEKSANDAR BORTULIĆ, predsjednik Konferencije SSOH:

Bruka i sramota. Sve – i to što su učenici štrajkali, i to što je škola tako derutna i stara, i to što se toliko vremena o tome odlučuje. Ovi iz republike moraju odobriti sredstva za adaptaciju, ali uzdruženi rad općine nije reagirao i tako je to propalo. Još ništa nije napravljeno, nastava je počela, problemi su ostali neriješeni. Što se tiče učenika, ima onih koji "kuže" problematiku, ali ima i onih koji koriste gužvu da bi markirali nastavu. Prošle godine zabilježene su ukupno 72 radna dana neopravdanih izostanaka.

Kako riješiti problem? Izgradnjom nove škole. "Lipa" je derutna i stara, u nju bi trebalo ulupati puno novaca, a rezultat opet ne bi bio nikakav. Udruženi rad za kojeg se školujemo trebao bi pomoći. Meni je žao našeg direktora – samo juri okolo sa svim tim papirima, traži razumijevanje, uopće nije imao godišnjeg odmora.

Foto: Eduard Strenjč
Anketa: Biljana Radojičić

Iz rada FKK "Jelen"

Uskoro video sekcija?

Foto kino klub "Jelen" osnovan je u veljači 1963. godine.

Tada je nosio naziv Filmski klub "Jelen", što je kasnije preinačeno u FKK "Jelen". Danas klub broji 28 članova. Posjeduje dvije solidno opremljene foto-laboratorije.

Svake godine organizira međuklupsku izložbu fotografija. Na posljednjoj izložbi održanoj u prosincu 1986. sudjelovalo je oko stotinjak autora iz pedesetak klubova iz cijele zemlje.

Osim što organiziraju međuklupske izložbe, aktivni su i u svim zanimljivim i aktualnim događajima u gradu. Fotografije koje njihovi članovi snime izložene su u izlogu Narodne tehnike, u ulici Franje Glavinića broj 1, gdje se nalaze i prostorije kluba.

Na posljednjem sastanku Predsjedništva odlučeno je da uskoro uvedu i videosekciju, što podrazumijeva kupovinu video rekordera i kamere.

Svakog mjeseca bit će organizirana projekcija filmova i dijazovitva klupskih autora, a u slučaju većeg broja zainteresiranih građana, i svakog dana.

Na kraju, koristimo ovu priliku da obavijestimo čitaoce "Petice" kako klub radi ponedjeljkom, srijedom i četvrtkom od 18 do 20 sati. Sve informacije u vezi s učlanjenjem možete dobiti u prostorijama Kluba, ili na telefone 26-915 i 23-781. Ako se pojavi najmanje pet novih članova, bit će organiziran foto-tečaj.

Vladimir Vukašin

Centar za tehničke aktivnosti "Veruda"

Ima kante - nema vode...

Tehnika mladim naraštajima – deviza je Centra za tehničke aktivnosti što pod okriljem SOTK-e djeluje od 1976. godine. Čitavo prizemlje zgrade u Ulici Aldo Negri 45 zauzimaju kabineti za elektroniku i elektrotehniku, foto-tehniku, brodomodelarstvo, zrakoplovno modelarstvo, kino-tehniku, informatiku, raketnu tehniku... Obuhvaća i radio-telegrafiju čija se aktivnost odvija na Gregovici. Centar na Verudi jedan je od bolje ocijenjenih u Hrvatskoj, premda njegov organizator, Pavle Botulija, iskusni pedagog smatra da bi se mogli postići još bolji rezultati.

– Došao sam u ovaj Centar kad još ni građevinski nije bio sasvim gotov. Osim mene, još je dvoje stalno zaposlenih, a voditelji tečajeva su vanjski suradnici. Za honorar od tisuću dinara po satu, obučavaju polaznike. Naknada je simbolična i većina njih zapravo to radi iz ljubavi prema pozivu kojim se bave, kaže Botulija.

Centar je bio zamišljen kao pripremna faza za klubove Narodne tehnike. Ali, što se događa? Djeca završe tečajeve i dalje nemaju kuđ, jer klubovi ili slabo rade ili uopće ne postoje.

Kabineti su dobro opremljeni, svako "radno mjesto" opskrbljeno je potrebnim priborom, jedino iskršava gomila problema kad nešto treba zamijeniti, popraviti ili kupiti.

Najatraktivniji kabinet u posljednje vrijeme je onaj s kompjutorima. I o tome Botulija ima svoje mišljenje:

– I djeci smo, kao i odraslima, ogadili rad. Nitko više neće u modelare, pa čak ni u elektroničare. Tu treba strpljiv višesatni rad. Za kompjutor samo sjedneš, imaš tastaturu i ekran i gotovo.

U toku protekle godine kroz informatički kabinet prošli su obuku svi sedmi razredi pulskih osnovnih škola. Taj je predmet obavezan, ali škole još nemaju kompjutore, pa se Centar prihvatio toga.

Centar nije škola, napominje Botulija, već prostor u kojem djeca provode slobodno vrijeme. Kako animirate polaznike – pitamo:

– Oglašavamo na Radio-Puli, u "Glasu Istre", izlijepimo plakate. I onda, dođu djeca, formira se grupa, nađe se i voditelj, usklađuje se njegovo i njihovo vrijeme. Svi imaju i neke druge obaveze, pa se često dogodi da ima djece, a nema voditelja i obrnuto. Ima vode – nema kante... Rješavamo sve to nekako, premda bi nam trebalo barem još jedna stalno zaposlena osoba. To dakako za sada ne dolazi u obzir jer stoji mnogo novca, a i ovako jedva kuburimo. Zgrada je građevinski dosta loše napravljena, pa često neki od kabineta osvane poplavljen. Popravci su jako skupi, a raspoložemo s vrlo skromnim sredstvima.

Centar radi tokom čitave godine, ali najintenzivnije u vrijeme kad se odvija i redovna nastava. Namjera nam je, ističe Željko Košara, sekretar SOTK-e, da populariziramo rad Centra upravo u vrijeme školskih raspusta, praznika i tako slobodno vrijeme djece i omladine učinimo sadržajnijim.

A to nije teško. Valja otići, ujutro ili popodne, u Centar za tehničke aktivnosti (u blizini Doma mladosti), popuniti obrazac za prijavu i otpremiti dijete u svijet tehničkih divota. Koinstruirat će strujni krug, napraviti digitalni sat, izmodelirati jedrilicu, otkriti tajne kompjutora...

OVM

SOTK-a

Savez organizacija tehničke kulture okuplja u različitim klubovima skoro tisuću članova. SOTK-u ili "Narodnu tehniku" čine: Auto-moto društvo Pula, Savez izumitelja i autora tehničkih unapređenja, dva radio kluba – "Arena" i "Pula", dva jedriličarska kluba – "Mornar" i "Uljanik", Centar i dva kluba za podvodne aktivnosti, Avio-klub "Kрила Istre", dva foto kino kluba – "Jelen" i "Uljanik", Astronomsko društvo "Istra", Klub zavarivača otvorenog tipa "Uljanik", Društvo energetičara, Udruženje pedagoga tehničke kulture, Udruženje vozača i automehaničara, Centar za tehničke aktivnosti "Veruda" i stručna služba sa šest zaposlenih.

Aktivnosti SOTK-e financiraju se iz sredstava SIZ-a tehničke kulture, manjim dijelom iz lutrije, te putem vlastitih aktivnosti klubova i udruženja.

U srednjoročnom planu razvoja predviđena je adaptacija prostora u Prvomajskoj ulici, gdje se nalazi sjedište SOTK-e, u Dom tehničke kulture.

Prostoraaaaa:

iaaaaaaaaaaaa...

Branka sigurno znate. To je onaj tip što ujutro krene u grad po cigarete, pa najprije svratiti u Robnu kuću, pređe tržnicu, zagrabi Lenjinovom, odpedalira niz Prvomajsku... ponekad i obrnuto. Pokušavaju mu se neki pridružiti na tom pješačkom maratonu, ali uglavnom odustaju na nekoj teškoj dionici. Usput on obavi ponešto: svrati kod Stefana, pa zavrne na kavu kod Maksića, zadrži se u Ribarskoj ispred "Entrate" ili "Kravate" gdje se okupljaju razne umjetničke dušice, dobaci nešto Hami, posjedi zatim na Trgu kod Joze, uspne se do SAKUD-a... Tu već padne dosta cigareta i kava, uz uno usputnih razgovora. On se, pogodili ste – druži. Cigarete su samo izlika.

Što njemu treba?

Njemu treba diploma, sve ostalo ima u malom prstu. Ajmo dalje. Navečer ćete ga vidjeti kako sa Šanijem, Stoletom, Nenom itd. grabi preko Đardina oko osam. Idu u Škaljerovu.

Što ima tamo?

Tik do Madareve slastičarnice, a prije AT-bara, ima jedan prostor u koji u taj sat ulaze li ulaze...

Tko ulazi?

Mladahni srednjoškolci i srednjoškolke, budući ili sadašnji studenti i studentice, vojni obveznici, razni muški i ženski tipovi...

Zašto ulaze?

Pa, čovječe, željni su glume. Preko dana oni rade, školuju se i tako to, a navečer su glumci.

Što njima treba?

Ajd' pogodi. Oni prakticiraju ono što u svijetu fizički teatar se zove. Ja sretno li okolnosti, jer što im drugo preostaje kad stoje jedan na drugome dok probaju.

I što onda?

Kad su uvježbavali "Snjeguljica i sedam patuljčica", zadnja patuljčica je morala biti tako sitna da si je jedva mogao vidjeti prostim okom. To zato jer je Krcko stvarno prevelik. Jedva su stali. Onda su proputovali pola Jugoslavije, pokupili nešto nagrada na smotrama, vratili se u Pulu i održali premijeru u "Uljanikovom" domu. Bilo je krasno.

Gdje smo ono stali?

Aha, u Škaljerovoj. Pročulo se da se tamo nešto događa, pa je počela pristizati i publika na probe. Oni su visili na lusterima i odozgo promatrali, jer dolje stvarno nije bilo mjesta. Ansambli je narastao. Mnogo ih je otišlo, ali puno više došlo.

A gdje je tome kraj?

Nema kraja. Onda su uvježbali "Prometeja", proputovali drugu polovinu Jugoslavije, osvojili puno nagrada, zapazilo ih u lokalnim i širim novinama i drugim medijima...

Pa?

Vratili se natrag i održali premijeru u "Piramidi". Bosi na golom kamenu. Brrr... Prvim redovima glumci se bacali pod noge. Publika, nenavikla na takvo što – osupnuta. Glumci ne – njima stalno fali prostora.

Ima još?

Ima. Onda su se dočepali E. A. Poa pa uvježbali "Krabulju crvene smrti". Sonja je sašila prekrasne kostime. Odigrali tu predstavu u dvorištu škole "Moša Pijade", u inat Konjeviću koji se u isto vrijeme drao na terasi obližnjeg Doma JNA. Htjeli su na BRAMS al' selektor ih nije pustio. Odahnuli su. Više vole smotre. Na smotrama, saveznim, republičkim, regionalnim, besplatne su pozornice, rasvjeta postoji, organizacija štima, publike ima, ima i kritičara... Oni uglavnom nisu iz Pule. Tu se negdje pojavljuje svrab...

Kakav svrab?

U Škaljerovoj su se, usred silne pometnje, namnožili sitni paraziti i nesretni glumci češu li se, češu...

Pa što. Koga svrbi, taj se...

...češe. E, u tome je problem. Odnosno, problema uopće ne bi bilo kad bi oni imali pristojan prostor za probe, uz minimum higijenskih uvjeta. Mole se svi oni koji znaju rješenje tog problema, pa makar nikad i ne čuli za "INAT", da se jave "Petici". Ili Branku. Neka ga potraže na uvodno spomenutim relacijama. Ako se oni prestanu inatiti, bit će nam žao.

Ni inat nije vječan!

O.V.M.

*drugi Branko!
Kad se nemaš
ze probe, st
noinama
ti prostora
je u*

Ručak prije svega

Opće je poznata stvar da društvene organizacije koje okupljaju mlade u općini Pula kubure s prostorom, kadrovima i izvorima financiranja. Malo je manje poznata stvar da se rukovodstvo omladinske organizacije, čiji su kolektivni članovi, osjeća pomalo krivim što nije s više efikasnosti rješavalo njihove probleme.

U uvjerenju da ništa nije tako loše da se ne bi moglo popraviti, predsjednica OK SSOH Pula Snežana Neškoska i sekretar iste organizacije Mladen Perčić, pozvali su na sastanak 17. rujna predstavnike svih društvenih organizacija: Saveza izviđača, Esperantskog kluba "Juneco", Omladinske zadruge, Ferijalnog saveza, Književne omladine, Saveza organizacija fizičke kulture, Saveza organizacije tehničke kulture, Saveza pionira, Muzičke omladine i Crvenog križa. Na sastanak je pozvan i Edi Peruško, delegta OK SSOH Pula u RK SSOH.

Međutim, odaziva nije bilo. Neki su opravdano izostali, neki su se oglušili, a jedan relevantan predstavnik napomenuo je da ga sastanci u 15,30 ne zanimaju, jer on u to vrijeme ruča!

Sve u svemu, odazvao se samo predstavnik SOTK-e, čija situacija i nije tako katastrofalna (kad se uspoređi s ostalima).

Istina je da zaključci raznih sastanaka često ostaju mrtvo slovo na papiru, što je općejugoslavenski problem, te prema tome pulska praksa nije iznimka. Ipak, kad se netko davi, onda se i za slamku hvata. A iz redova društvenih organizacija stalno dolaze vapaji da se doslovno dave, da im se članstvo osipa zbog niza problema koje ne mogu riješiti bez pomoći, kako se to lijepo kaže, šire društvene zajednice. Badava im svaka isprika – pruženu ruku ovom prilikom nisu prihvatili. Pa neka se malo i članstvo priupita tko ih to i kako zastupa kada se radi o njihovim interesima.

OVM

GDJE SMO?

Kako shvatiti ono što govore učenici i profesori Centra "Vitimir Širola – Pajo", pulske škole koja već desetljećima obrazuje naše trgovce, frizere, ugostitelje, tekstilce... Da li kao mirenje s postojećim ili traženje boljeg? Da li kao želju za nemogućim ili kao zahtjev za vlastitim pravima i ponosom?

Čovjek koji je obrazovan u školama s normalnim standardom teško vjeruje da je ovako nešto moguće. Čovjek koji je i sam nekada bio učenik tog Centra teško vjeruje da je gore od onoga što je on doživio moguće. A živimo potkraj XX stoljeća, u zemlji čije je prva vrijednost Čovjek, a čiji su ideali visoke humanističke vrijednosti. Istovremeno, živimo u zemlji u kojoj je sve teže živjeti, a socijalne razlike između formalne i stvarne "klase" na vlasti sve veće. To su, možda, apsurdni koji nastaju iz proturječnosti socijalističkog razvoja društva, a možda, jednostavno, nečije nerazumijevanje tog razvoja, sljepilo i nerad.

Od svog nastanka, Centar "Vitimir Širola – Pajo" zadržava otprilike isto mjesto u socijalnoj podjeli učenika pulskih srednjih škola: u njemu je najviše učenika s nižim ocjenama, najviše putnika, a kraća istraživanja bi pokazala i druge rekorde ovog Centra, npr. socijalnu strukturu roditelja. Od nastanka, taj Centar ima iste probleme: prostor, previše učenika, premalo sredstava. Rješenja problema se, naravno, traže. A u eri traženja rješenja svoje su školovanje završile mnoge generacije učenika, dok su mnogi profesori potrošili svoj idealizam i radni elan.

Stoji činjenica da je to radnička škola. Radnicima je kod nas sve teže živjeti, a zar se što drugo može očekivati i u njihovoj školi?

Maćehinska brzina rješavanja problema Centra "Vitimir Širola – Pajo" može se objasniti i odnosom odgovornih prema djeci radnika i seljaka, prema učenicima-putnicima koji dolaze iz svih kutaka pulske komune i Istre, malograđanski naduvenim stavom prema šljakerima. No, to sigurno nije jedini razlog, ni jedina prepreka. Objašnjenje je i u tome da tzv. udruženi rad, u kojem već sada svaki radnik daje jednu trećinu svog bruto osobnog dohotka društvu, a svaka radna organizacija i više od trećine svog dohotka, ne može učiniti drugo nego oglušiti se o zahtjeve za dodatnim izdvajanjima. Objašnjenje je sigurno i u ekonomskoj krizi koja je izazvala opći pad standarda, pa tako i školstva.

No, treba li objašnjavati da su nam za bolju i uspješniju privredu, turizam, ugostiteljstvo... potrebni prvenstveno dobri radnici, stručni kadrovi. Da li se takvi rađaju, rastu li na morskoj obali, ili se odgajaju u suvremenim školama? Školstvo je neodvojivo od privrede i najbolja je privredna investicija. "Za čovječanstvo nema bolje investicije od davanja mlijeka djeci." Učimo li mi od onih koji to razumiju?

Bez želje da demoraliziramo, ali sa željom da potaknemo sve subjektivno i objektivno odgovorne predstavnike naroda, pitamo se: Gdje smo?

Od literarne grupe do Književne omladine Pule

Afirmacija mlade poetike

Oživljavaju književnoklupske tradicije u Puli - Inicijator: Istarska književna kolonija GROZD

U početku bijaše literarna grupa. Zatim stvori srednjoškolskog pjesnika. I uvidje da mu više nema što dati.

Danas postoji ogranak koji, kao potencijalni promotor literarnih aktivnosti Pule, staje na noge, a cilj mu je afirmirati mlade književno stvaralaštvo.

O čemu ja to? O Književnoj omladini Pule.

Zauzimanjem već afirmiranih stvaralaca i entuzijasti izravno angažiranih radom s mladih literatima, formiran je ogranak Književne omladine Hrvatske pri OK SSOH Pule. Jedan od glavnih inicijatora te akcije, Istarska književna kolonija GROZD, vodila je mlade autore uvodnim slijedom književnih susreta u njihovim srednjoškolskim i fakultetskim centrima, nastavljajući ove godine do Osnivačke skupštine KOP, održane 21. svibnja u Omladinskom domu "Uljanik". Za predsjednika je izabrana profesorica B. Jukić Tatić.

Inicijativa je potekla iz potrebe za objedinjavanjem mlađeg stvaralaštva koje je ostvarivano u literarnim okupinama kao nerijetko čak i zapostavljena aktivnost.

U posvemašnjem nepostojanju prostora za razvijanje društvenih i kulturnih susreta, sastanci KOP održavali se u prvo vrijeme u prostorijama Čakovskog sabora. Ti susreti nastojati će osvijetliti, uz afirmaciju literarne proizvodnje, književno-analitičke ogledne, razne interese s područja literature i osvrnuti se na aktualnosti opće književne proizvodnje.

Plan rada predviđa i sudjelovanje u programima povodom ustaljenih proslava svečanih datuma kao što su Dana SKOJ-a, Dan Republike, nastup s pripadnicima Garnizona Pula povodom Dana JNA, posjete radnim orgnaizacijama Pule.

Nakon ljetne pauze, KOP nastavlja započela djelovanjem poetskom karavanom-nastupima u srednjoškolskim centrima Pazina, Rovinja i Pule.

Mnogoplanova, raznorodna, mnogo zainteresiranih stvaralaca. Je li, stoga, golemaštvo zahtijevati od ove tvorbe da oživi pokopane pulske književnoklupske tradicije nekim novim mogućnostima i u novijim oblicima?

Danijela Brandl

Godinama se već vrijeme ljetnog i zimskog raspusta (a ponekad i u međuvremenu) radi preko Omladinske zadruge... no, ove je godine nešto drugačije. Da li su se zadrugari upitali zašto su ove godine dobili nove članske knjižice koje se malo razlikuju od dosadašnjih? U svakom slučaju – evo odgovora...

Omladinska je zadruga sa statusom društvene organizacije do sada djelovala u sklopu riječkog "Centra" koji je djelovao kao posrednik i zakonski zastupnik. Naime, Zakon o društvenim organizacijama nije OZ omogućavao da samostalno obavlja privrednu djelatnost. Ta se suradnja s "Centrom" nije pokazala baš najsretnijom, o čemu svjedoči i dopis Predsjedništva Općinske konferencije SSOH – Pula koji je 16. srpnja

obrt u svoju korist. Bez obzira što na dopis OK SSOH PULA do dana današnjeg nije stigao odgovor, neke su se stvari ipak bitno izmijenile. Bitka se vodila dosta dugo ali je Omladinska zadruga izašla kao službeni (a i kao moralni) pobjednik. Postala je, naime, od 01.01.87. samostalna društvena organizacija s mogućnošću vršenja privredne djelatnosti, što znači da više nema posrednika na tržištu koje treba radnu snagu, a taj je posrednik, pogađate, bio "Centar". Po riječima Marjana Kostešića, predsjednika Savjeta Omladinske zadruge, stanje je zadovoljavajuće, mada će se sve definitivno vidjeti na kraju ove godine prilikom završnog obračuna. Zadruga je dakle postala specifična društvena organizacija s mogućnošću obavljanja

Daviš me nježno

Odnosi Omladinske zadruge Pula i RO "Centar" Rijeka

1986. poslat Radničkom savjetu RO "Centar". Logično je dakako da je SSOH Pula (nakon što se ustanovilo nepoštivanje samoupravnog sporazuma) stala na stranu OZ koja je njen kolektivni član. Radi se naime o nepoštivanju samoupravnog sporazuma potpisanom između RO "Centar" Rijeka i Omladinske zadruge Pula koje je OZ Pula dovelo u situaciju da ugasi sve postojeće društvene aktivnosti. Neprebacivanje dijela srdstava namijenjenih za društvene aktivnosti zadrugara dovelo je do gašenja tih aktivnosti, pa je na taj način Zadruga prestala biti jedna od najjačih društvenih organizacija, kako po razvijenoj aktivnosti, tako i po članstvu. No, to nije sve, jer u posljednjih nekoliko godina RO "Centar" nije redovito pokrивao po završnom računu proteklu godinu nego su se dugovanja vukla i za više godina unazad. Iz svega je ovoga vidljivo da je namjera RO "Centar" bila da svoju tekuću likvidnost i godišnju realizaciju popunjava sredstvima Zadruge dok je ona egzistirala sa minimalnih 200 tisuća na žiro-računu. Očito je dakle da je "Centar" držeći sva ta sredstva na svom žiro računu vršio

privredne djelatnosti i kao takva financira se iz vlastitih prihoda. Ovakav oblik samostalnog djelovanja ekonomski je pozitivniji i za Zadrugu i za same zadrugare čija je zarada u visini prosječnog OD općine.

Odvajanjem nisu riješeni i svi problemi, kao recimo onaj prostorni, jer zadruga trenutno koristi prostorije Doma "Braće Ribar" a biti podstanar danas je vrlo skupo. Radi se i na tome da Zadruga postane i organizacija koja ne bi vršila samo djelatnost ponude i potražnje radne snage (čija uspješnost u mnogočemu ovisi o pulskim RO) već i da pruža usluge prodaje turističke robe i organizira razne manifestacije. Rad preko Zadruge ograničen je na 20–40 dana u jednoj RO, a novost je i mogućnost rada preko radne knjižice ukoliko RO potražuje od Zadruge kadrove za rad na duže tj. na neodređeno ili određeno vrijeme. Sve u svemu, štima ponuda, a i potražnja.

Pitanje je samo zašto je RO "Centar" ostao i nakon odvajanja djelovati na području naše općine i je li posrijedi samo (ne)lojalna konkurencija ili nešto drugo?

Lorena Del Treppo-Savić

DO KADA ZAKLJUČANA VRATA

Ovakav dopis uputila je Općinska konferencija SSOH Pula SIZ-u stambeno-komunalne oblasti Skupštine općine Pula (da ne bi poslije bilo "nismo znali"):

"Općinska konferencija SSOH Pula svoje programske aktivnosti velikim dijelom ostvaruje putem svojih društvenih organizacija – kolektivnih članova SSOH. Takve aktivnosti provode Muzička omladina, Omladinska zadruga Pula, Književna omladina Pule, Esperanto klub "Juneco".

Kako je u planu da do 10. 10. 1987. (Dan-a SKOJ-a) SSOH Pula izda prvi broj općinskog omladinskog glasila – lista "Pet", našli smo se u nezavidnoj situaciji – problem prostora za rad redakcije lista. Muzička omladina je zbog obnove zgrade Istarskog narodnog kazališta privremeno preselila u Prvomajsku ulicu, Književnoj omladini Pule je do kraja prosinca ove godine dat na korištenje prostor Čakavskog sabora, Esperanto klub je nakon odluke Doma "Braće Ribar" o prenamjeni prostora privremeno dobio na korištenje prostorije MZ "Stoja", a Omladinska zadruga "Pula" ima također status podstanara u Domu "Braće Ribar", te su se već u nekoliko navrata obraćali Općinskoj konferenciji SSOH Pula i upozoravali da će problem poslovnog prostora u najskorije vrijeme biti vrlo akutan.

Sagledavajući ovakvo stanje u društvenim organizacijama slobodni smo i vas upoznati s ovom problematikom kako biste nam svojim savjetima i rješenjima pomogli u rješavanju problema poslovnih prostorija.

Rukovodstvo OK SSOH Pula je u više navrata upoznavalo s ovim problemom nosioce funkcije DPO i DPZ. U iznalaženju rješenja uočavali smo u našem gradu mnogo zaključanih prostorija, pa vas molimo da pokušamo zajednički riješiti pitanje imovinsko-pravnih odnosa tih prostorija, odnosno da iznađemo rješenje problema prostora društvenih organizacija OK SSOH Pula za redovne aktivnosti."

Ovaj dopis uručen je Vitomiru Bolkoviću sredinom rujna. Tom prilikom on je obećao da će odgovor uslijediti 15. listopada ove godine. Oni će u međuvremenu obaviti popis svih praznih prostora u prizemljima zgrada. I ovo se zna, ali nije na odmet spomenuti: društvene organizacije imaju pravo na dodjelu prostora bez licitacije. Inače, redakcija "Petice" privremeno je uselila u dopisništvo "Radničkih novina" u Rakovčevoj ulici. Do daljnjega.

Vito, obećali ste!

Preveslala me me Sjaj i gorčina srebra

Zagreb pamti Univerzijadu, pasmrti i plavokosu pulsku veslačicu Sanju Vermezović. Blistavi trenuci slavlja na vodi Jaruna stvar su prošlosti i sjećanja, ali Sanja je sa sobom u Pulu donijela dio zagrebačke spranjske čarolije – srebrnu svjetsku studentsku medalju. Uspon na pobjedničko postolje, zastava na jarbolu, radost, uzlet u "sedmo nebo" i – prizemljenje, brzo i bolno.

Nemir na licu, nespokoj u očima i gorčina u Sanjinom glasu najavljuju buru: "Prevarili su me, izigrali obećanjima da plasman među prve četiri na Univerzijadi osigurava odlazak na Svjetsko prvenstvo u Kopenhagen, a na kraju sam ostala kući. I koji su samo izgovor našli da me "preveslaju", nedisciplinu u studentskom selu u Zagrebu za vrijeme Univerzijade. Ma kakva nedisciplina u odnosu na druge sportaše i sportašice bila sam asketa. Spontana druženja s mladima, poneki odlazak na spavanje u 11 sati, to je sva moja "nedisciplina", ali selektoru Boraniću i to je bilo dovoljno kao izgovor da ne idem u Kopenhagen. Izgleda da je nekim ljudima u Veslačkom savezu sve drugo važnije od toga koliko vrijedim."

• Sanja, vratimo se na trenutak Zagrebu, Univerzijadi, tvom najvećem uspjehu u dosada karijeri. Kako si "kovala" srebro?

– Bilo je naporno, stvarno naporno. I pripreme i trke i psihičko opterećenje, da se stalno moram dokazivati da uopće uđem u studentsku reprezentaciju. Drugi se nisu morali toliko dokazivati, ja jesam. Izveslala sam ove godine do Univerzijade tri tisuće kilometara, morala sam nekoliko puta tempirati formu za regate pred Univerzijadu da sigurno izborim plavi reprezentativni dres. Zato u Zagrebu i nisam veslala najbolje što mogu. Nisam uopće imala osjećaj da natupam na tako značajnoj regati. Valjda zato što je bila kod nas, da je bila vani bilo bi me više strah. U finalnoj utrci bila sam umorna još prije starta. Mislila sam da neću uspjeti "izvući" trku do kraja, ali uspjela sam, zahvaljujući inatu i motivaciji. Kod nas sam osvojila sve moguće titule, željela sam potvrdu svoje vrijednosti i u jakoj međunarodnoj konkurenciji. Sada znam koliko vrijedim, znam da bi na SP veslala u finalu, ali što to vrijedi...

• Pa bit će valjda još prilika?

– Ha, jednu su mi upravo dali za "nagradu". Poslali su me na Balkanijadu da veslam bolesna u konkurenciji "teških" veslačica, prve i treće sa svjetskog prvenstva, koje imaju po pola minute bolja vremena od mene i, naravno, bila sam tek četvrta. Da su me pustili na SP da veslam u svojoj "lakoj" kategoriji bilo bi drugačije. Četiri godine družim se s čamcem i veslima, ne tražim ni stan ni kafić, tražim samo da veslam, a ni to mi ne daju. Neću popustiti, nešto se u odnosu prema ženskom veslanju mora promijeniti.

• Imaš li podršku u svojoj sredini, u svom klubu "Istri". Kako je biti sportaš u Puli?

– Situacija je vjerojatno ista kao i u većini drugih gradova u Jugoslaviji. Mladi se sportom mogu baviti samo amaterski, uz puno odricanja i moraju biti spremni da najviše tereta ponesu na vlastitim leđima. Kada oni najtalentiraniji shvate da mogu postići puno, da mogu biti dobri, počinju neke čudne igre ljubomore, zavisti, kao da ti ne daju da se izdigneš iz prosjeka. Ali se zato s uspjehom svi znaju identificirati! Od veslača valjda i nema većih amatera, a radi se zaista profesionalno. Dva puta dnevno treninzi, gotovo bez dana odmora. Pripreme, nastupi, regate, to stvarno može izdržati samo onaj koji iskreno voli sport. Naš klub je godinama najuspješniji pulski sportski kolektiv. Trener Boris Tučić je puno napravio. Strog je, traži puno rada, ali meni to ne smeta, navikla sam. Njegove treninge na Univerzijadi koji su lakši od mojih svakodnevnih, druge veslačice nisu mogle izdržati.

• Što radiš kada nisi u čamcu, kada nema treninga i nastupa?

– Najčešće crtam. Uz veslanje, crtanje je moja najveća ljubav. Imala sam i jednu izložbu crteža u knjižari "Mladost" prije dvije godine. Nekada sam svirala flautu, bavila se gimnastikom i atletikom, ali od kada veslam za to više nemam vremena. Izlazim s društvom, no rijetko posjećujem disco klubove jer mi ne odgovara muzika koju puštaju. Volim žešću svirku. Trenutno se odmaram i pripremam za odlazak u Zagreb na studij fizičke kulture. Tamo ću i trenirati u "Mladosti" i vjerujem da ću imati dobre uvjete za rad. Imam dvadesetjednogodišnju i još mogu dosta napredovati.

• Veslanju si posvetila puno vremena, ljubavi uz mnogo odricanja. Što si dobila za uzvr.

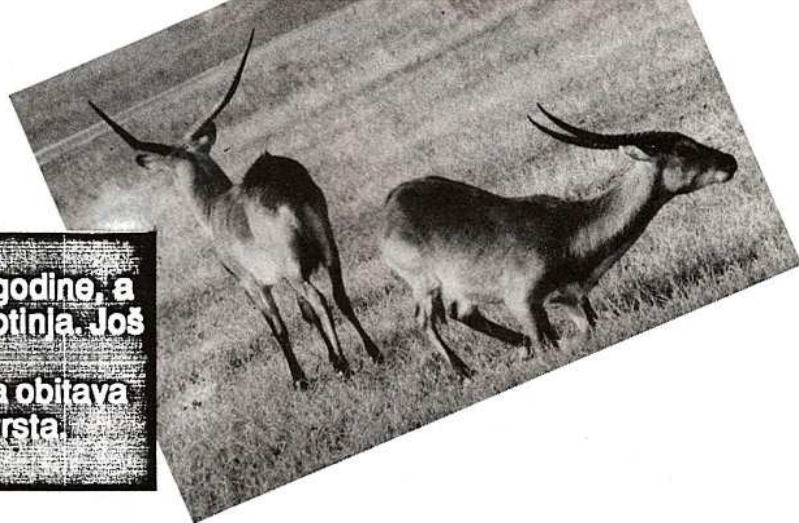
– Materijalno vrlo malo, ali ne veslam zbog novca i ne tražim više nego što mi po statusu pripada. Na žalosti, ni to što mi pripada ne isplaćuje se u potpunosti. Primjerice, srebrna medalja s Univerzijade donosi osvajaču 20 starih milijuna. Te novce još nisam dobila, a kada ih dobijem sigurno više neće toliko vrijediti. Ono što je trajnije od novca i što mi je veslanje omogućilo, to je sklapanje mnogo novih prijateljstava, onih pravih, sportskih. Uvijek se dobro slažem sa svima i do tih sportskih prijateljstava mi je jako stalo.

Sanja se ove jeseni vraća u Zagreb, Jarunu, mjestu svog najvećeg sportskog izazova. Onih sportskih, veslačkih izazova bit će još mnogo, a tu je još jedan, onaj životni, egzistencijalni. Završiti fakultet, vratiti se u Pulu i zaposliti. Možda vratiti se svom klubu "Istri" kao trener? Zašto ne, to je jedna od Sanjinih želja.

Igor Brajković • Snimio: Neven Lazarević

Zoološki vrt na Brionima otvoren je 1953. godine, a safari 1978. godine. U safariju živi 12 vrsta životinja. Još daleke 1895. na otočje su doneseni fazani. Zahvaljujući idealnim uvjetima, na Brionima obitava 250 vrsta ptica, a flora obuhvaća 680 biljnih vrsta.

Reportaža

Safari i zoološki vrt Nacionalnog parka Brioni

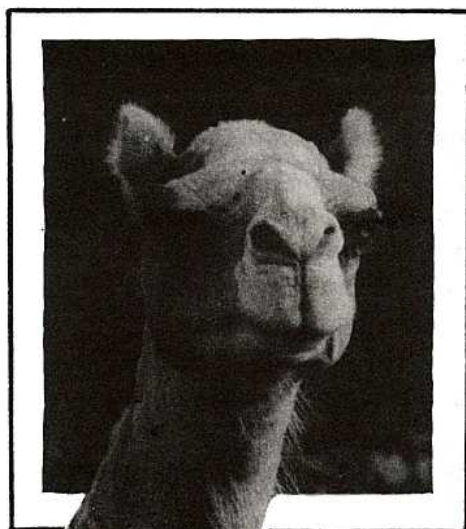
"Što su Brioni?
Otočna pustinja..."

Od puste obale stvoren je raj"

Karl Van Thaler, književnik

Četverosatni posjet otočju Brioni započeo je u safari parku gdje me je dočekala kompletna ekipa koja radi u safariju, na čelu sa Timotijem Pejinom, veterinarskim tehničarem koji već 17 godina radi u nacionalnom parku Brioni, u radnoj jedinici Flora i Fauna (Safari i ZOO), te vodi kompletnu brigu o životinjama. S njim sam i krenula u obilazak...

"Imao je naš Duško frakturu prednjeg lijevog skočnog zgloba, stala mu je zebra na nogu, zločeste su te zebre, ne vole tuđu mladunčad, tako da ponekad imamo problema,... Duško je držao gips 12 dana i sada je sve ponovo u najboljem redu, noga je kao nova... Volimo mi našeg Duška (tele kobo antilope), tu je i njegova vršnjakinja Mira (janje somalijske ovce) oboje su othranjeni na dudu, a imamo i jedno ždrijebe ponija, mala garava Alisa... Oni su za sada veoma rijetko u kavezima, tu su stalno negdje oko nas..."

• Lanka i Soni

Najbliži nam bijahu slonovi, tako da smo od njih krenuli u obilazak... Dakle veeeliki indijski slonovi imaju "samo" tri i pol, ženka, i četiri i pol tone, mužjak. Sitnica! Još su uvijek mladi, imaju svega 19 godina, pravi tinejdžeri. To su Lanka i Soni. Cura i dečko. A vole papatiii... Da, to vole. Jedu čak 80 do 100 kg DNEVNO! Imaju bogme i dobar ukus – jedu svježe voće i povrće, rižu, kruh, kukuruzno stočno brašno i obavezno sijeno. Od napitaka piju isključivo vodu, a kad su velike zime dobivaju i čaj (da li je indijski nismo pitali).

Pitam: jesu li boležljivi?

Pa ... prehlade se oni... ali mi to sve brzo i jako uspješno rješavamo. Ozbiljne bolesti se vrlo rijetko pojave kod životinja, gotovo ih i nema. Slonove navečer zatvaramo zbog spuštanja temperature da bi se izbjegla moguća prehlada. To je bio prvi ograđeni prostor sa životinjama. U istim takvima nalaze se još antilope, kozorazi, magarica Ljubica i kazuar.

Kazuar? What is it? Dlakava ptica.

A kako je kad dobivate prinove?

Timo me ispravlja: "Mislite da li vršimo akuširanje? Ne – kaže, to su divlje životinje. One nisu navikle ni na čiju pomoć, priskačemo jedino pri težim slučajevima.

•Ne sele na jug

Ostale životinjske vrste kao što su zebre, somalijske ovce, jedno-grbe deve, ljame, sveto indijsko govedo - zebu, gazele žive u krdima i vrlo su međusobno miroljubive. Ljeti je temperatura u prosjeku 27 a zimi se kreće oko 6 stupnjeva, tako da životinje koje su u krdima u slučaju velike zime imaju svoje male nadstrešnice (kućice) u koje se sklanjaju i gdje im čuvari safarija stavljaju u jaslje dva puta dnevno hranu.

Na otočju vlada blaga mediteranska klima, što uvjetuje veoma rijetku pojavu vrijednu pažnje. Naime, ptice selice, umjesto da sele na jug, ostaju na Brionima! A osim ptica selica (koje to zapravo nisu) tu su i razne prepelice, fazani, paunovi, papige (tigrice, are), kakadui, labudovi, zebice i mnoge druge.

"Kod nas se još nije pojavila ni jedna zarazna bolest" što je sigurni rezultat konstantne veterinarske brige. Pogledala sam bolesničku knjigu životinja u koju se upisuju bolesti, gotovo je prazna. Ljudi koji vode brigu o zdravlju životinja to sa ponosom ističu.

•Tko mora u kavez

U samom zoološkom vrtu "Centar" nešto je zategnutija atmosfera. Riječ je o krvoločnim životinjama: lavovima, tigrovima, crnim panterama, risovima, medvjedima,

leopardima, gepardima, pumama, a svi su u kavezima i dobro osigurani. Mora se priznati da ne izgledaju nimalo miroljubivo i dražesno, kao životinje iz safarija. Naprotiv, izgledaju vrlo oštro, razjareno, i krvoločno, tako da nismo imali koga ni maziti ni paziti, nego smo hitro zbrisali s lica mjesta. Željeli smo zadržati opći miran dojam kakav se stiče samim dolaskom na otočje...

A priroda izgleda fantastično. Preljepo, čisto, glatko, ravno, poškošeno, uredno, obrijano... I mnogi se pitaju: "Tko to radi? Tko stigne sve te silne površine doslovce obrijati? Kažu, imaju preko tisuću radnika... Tisuću radnika?! Pa kad stignu, tko ih plaća, isplati li se to... Na kraju krajeva gdje su ti ljudi?! Eno ih kažu... A posjetioci ostaju zabezeknuti ugledavši krda i krda brionskih ljepotana i ljepotica jelena lopatara i košuta. Da, oni rade taj posao, to su naši kosači.

Sunce, tišina, spokojstvo, mir vječito vladaju ovim prostorima... A životinje nakon svakog svitanja miroljubivo i znatiželjno dočekuju nove znatiželjne goste željne prirodne idile.

I što na kraju svega reći: bili smo, vidjeli i doživjeli pravu, istinsku ljepotu. Stoga predlažemo: sjednite na brod i uputite se ondje. Nije daleko.

Zahvaljujemo drugovima Timotiju Pejnu i Zoranu Nikoliću za svestranu pomoć i suradnju prilikom realizacije ove reportaže.

Foto: Eduard Strenja
Tekst: Biljana Radojčić

NOVI ROCK 87

Križanke-Ljubljana, petak, 4. 9. 87.

Tradicionalna manifestacija "NOVI ROCK", koja se svake godine održava u Ljubljani, ove je godine poprimila jugoslavenski karakter: pozvane su jugoslavenske mlade i već relativno afirmirane grupe, koje nisu imale prilike svoje djelovanje ovjekovječiti na vinilu. Prethodnih godina nastupale su uglavnom slovenske neafirmirane grupe, kojima ni pojava na NR nije pomogla da iza-

đu iz anonimnosti (izuzev LAIBACHA). Žiri, sastavljen od suradnika glazbene redakcije RADIO STUDENTA (koja pored RK ZSMS suorganizira priredbu) i GLASBENE MLADINE SLOVENIJE je između 24 prijavljene grupe iz cijele zemlje izabrao slijedeće: RODERICK (Osijek), MILADOJKA YOUNEED (Ljubljana), SCH (Sarajevo), GRČ (Rijeka) i MISAR-II OTKROVLJENJE (Skopje). Kao goste imali smo priliku opet vidjeti grupu SWANS iz New Yorka - SAD.

RODERICK (Osijek) su u intervjuu na RS izjavili da je na njih više utjecao Fassbinder nego Beatlesi. Uistinu, njihov je nastup spoj kabareta i nekomunikativne, komlicirane muzike popraćene pjevanjem (?) na hrvatsko-

sprskom, engleskom i njemačkom jeziku. Pored klasičnih rok instrumenata, upotrebljavaju još i harmoniku, violinu i saksofon. Teško je bilo pratiti njihov nastup, a u tome su nam još više odmorili ljubljanski skinheadi kojima je nastup RODERICKAbio tek početak dobre zabave. Uvjerljivo najlošiji nastup na NR.

Nastup ljubljanske punk-jazz-swing grupe MILADOJKA YOUNEEDse iščekivao s nestrpljenjem. Grupa je svojim prethodnim koncertima, te odličnom kazetom (ŠKUC 87) svratila pozornost medija, te se nametnula kao pravi biser domaće scene. U međuvremenu su snimili i ploču koja se pojavila na sam dan njihovog nastupa na NR 87. Nažalost, i njihov nastup bio je dokaz da dio ljubljanske publike nema respekta ni prema kome, pa ni prema svojim sugrađanima. No, ako izuzmemo te sitnice (pljuvanje i zalijevanje muzičara pivom) nastup MILADOJKE YOUNEED bio je izuzetan doživljaj. Nadahnuta i poletna svirka oduševila je prepune Križanke (čast izuzecima?) i još jednom se pokazalo da je to grupa bez prave konkurencije na domaćoj sceni.

Od nastupa sarajevske grupe SCH više se očekivalo. No, i oni su bili isprovocirani (čitaj

popljevani) od strane nekolicine iz prvih redova. Minimalistički post-punk iz grada sevdaha i bureka nije nas se baš posebno dojmio. SCH su odsvirali tri stvari i bili su prisiljeni završiti svoj nastup. Lider grupe (bivši milicioner) razbio je na kraju gitaru podsjetivši nas na zlatne dane PIT TOWNSHENDA (ipak se po pick-upove vratio).

Tada je nastala duža pauza jer je publika iz prvih redova naprosto podivljala. Redarska služba je zakazala iz razumljivih razloga (bilo ih je strah). Nakon četrdesetak minuta stvari su se središe te je riječka grupa GRČ mogla nastupiti.

GRČ je jedan od najzanimljivijih predstavnika nove riječke scene. Na sebe su upozorili svojim zanimljivim nastupima te kazetom "SLOBODA NARODU" (ŠKUC 87). Korijene grupe

možemo pronaći u britanskom dark-postpunku. Pri tome GRČ gradi svoj vlastiti image kojemu su glavne karakteristike čvrsta svirka te mračni, krvavi tekstovi. Njihov nastup bio je vrlo uvjerljiv, s veoma atraktivnim ali pomalo pompoznim završetkom. Pjevač ZOF pilio je neke daske motorom pilom a ostatak grupe proizveo je nesnosnu buku i sve to bilo je popraćeno dimom koji je kuljao ispod stagea.

MISAR iz Skopja imali su nezahvalan zadatak da nastupe poslije mračnih Riječana. No svoju priliku nisu propustili. MISARsu jedan od najznačajnijih i najkvalitetnijih predstavnika domaće dark scene. Njihova muzika spoj je psihodelije i makedonskih narodnih motiva te elemenata pravoslavnog pjevanja. Pjevač MISARA je jedan od najjačih vokala na domaćoj sceni, a ostatak grupe odlično funkcionira stvarajuću mračnu i meditativnu muzičku podlogu. Dečki su prema svemu prikazanome zaslužili ploču.

I na kraju SWANS iz New Yorka, po drugi put u našoj zemlji. Muzika SWANSA depresivna je, mračna i repetitivna. SWANS pogađaju svojom organiziranom bukom izravno u mozak. Pjevač i lider grupe MICHAEL GIRA reinkarnacija je Isusa Krista s glasom koji je neprirodno dubok - dok je klavijaturistica i pjevačica JARBOE idealna protuteža GIRI svojim andeoskim glasom i izgledom. Pjesme govore o smrti, religiji i novcu. MONEY IS FLESH IN YOUR HAND.

Izuzetan nastup kojim je NR 87 bio zaključen.

Boris Bjelica
Snimio: Igor Zirojević

Bili, vidjeli, čuli, zapisali

Nešto novo, stvarno dobro

"KUD Idijoti" u Fort Bourguignonu

Sale, Fritz, Ptycza i Tusta podnijeli referat o povijesti grupe - govorio Milovan Silowatzcki - Izvlačili tombolu - Trojci prvoplasiranih značajne nagrade

Promocija ploče. Ali kakva! Ali gdje! Takva još nije viđena. Legendarni rock-sastav "KUD Idijoti" predstavio je svoju najnoviju (i prvu) EP ploču "Bolje izdati ploču nego prijatelja" pulskoj publici 12. rujna u okupljalištu mladih umjetnika na Zlatnim stijenama - "Fort Bourguignonu". Nije to bio koncert, kao što je najavljeno u "Glasu Istre" i kao što je većina očekivala. Bilo je to druženje od 21 do 01.

Na ulazu su se na videu mogli pratiti snimci njihovog nastupa na ovogodišnjem Festivalu omladine u Subotici, na kojem su po ocjeni publike proglašeni najboljima. Tu ste također mogli kupiti i ploču, kao i prigodne bedževce. Tko nije posjetio Tvrđavu već ranije, mogao je do početka promocije pogledati još uvijek djelomično postavljenu izložbu pulskih likovnih stvaralaca i slušati "Legendarne uživo" - demo-kazetu "Idijota".

Program je, očito, zamišljen kao komičan - pa sad - tko je shvatio i prihvatio - tko nije. Za najavu je vođa benda Sale (tko u životu to još nije saznao, "Idijoti" su: Sale, Fritz, Ptycza i Tusta) razuvjerio sve one koji su očekivali koncert i najavio REFERAT o povijesti grupe i podnosioca referata - Milovana Silowatzckog - čiju je ulogu odmah sam preuzeo. Referat je bio dug, ali ne i dosadan; čitane su kritike o "Idijotima" iz raznih listova (pa i iz stare "Petice"), uglavnom one negativne i nerazumljive, koje su izlazile tokom sedmogodišnjeg rada grupe i koje su za ovu priliku popraćene podrugljivim i efektnim komentarima - što je postizalo svoj cilj, odnosno - nasmijavalo publiku...

Potom su izvedene i sve četiri pjesme s EP-ija ("Maja", "Cirkus", "Ratna pjesma" i "Kad sunce opet zađe") - na play-back (što se opet može shvatiti kao parodija etabliranih sastava), čija je dobra strana što ne vezuje muzičare žicama za pozornicu već omogućava slobodno kretanje, skakanje, silazak među publiku - pa je tako i bilo. Nastavilo se s puštanjem kazeta i izvlačenjem TOMBOLE (brojevi ulaznica su bili u igri; parodija po treći puta) i dodjelom bizarnih nagrada: srdačan stisak ruke člana grupe za trećnagrađenoga, dok je prvoplasiranim najveća nagrada to što je dobio svoju prvu nagradu...

Sve zajedno - nešto novo, stvarno dobro. I to, zanimljivo, po mišljenju (većeg) dijela publike, koji oprašta pokojnu nesprenost i nedorečenost.

A oni drugi boluju od starog simptoma pulske mlade publike - nezainteresiranosti...

Nataša Dragun

P. S. "Idijoti" su oni koji sviraju "Bandieru rossu" na jugu Italije.

JAYWALKER (Švicarska)

- Fort Bourguignon, 27. 09. 87.

Koncerti stranih grupa u Puli prava su rijetkost ali događa se i to ponekad (npr. POISON GIRLS). Grupu JW iz Švicarske imali smo priliku vidjeti zaslugom IGORA KOVAČEVIĆA. Momci su vrlo mladi (prosjeck godina 21). Nastupom JW bio je vrlo zanimljiv, no, opći je dojam da je njihova muzika dobar mix SONIC YOUTH, SWANSA i KILL DOZERA. Mjestimično su zvučali prilično monotono, a kao najbolji muzičar nametnuo se bubnjar svojim dinamičnim i čvrstim udaranjem. Vjerojatno više nećemo čuti ništa o mladim Švicarcima (osim ako opet ne dođu u Pulu), ali bolje je gledati ovakve bendove nego neke matore i olinjale strane zvijezde kojima fali još par dana do "sudnjeg časa".

Boris Bjelica

TOP LISTA "PETICE"

1. SIGN "O" THE TIMES - "Prince"
2. SLOW DEATH - "Flamin' Groovies"
3. ALEX CHILTON - "The Replacements"
4. PSYCHO - "The Sonics"
5. HOT WIRE MY HEART - "Sonic Youth"

PU-ROCK-INFO.

...GORI UŠI WINETOU bend je FRANCIJA (ex TINGL TANGL) koji trenutačno hara po Istri i ostatku zemlje. Ostatak benda čine EDI PREMATE, GORAN ČURIĆ i NIKICA DURAKOVIĆ. Njihovi nastupi su "živa ludnica". Da li treba očekivati ploču?... DEVASTATION su prvi pulski "speed-metal" bend. Nedavno su snimili demo snimke pod nadzorom nezaobilaznih IDIJOTA. Momci su vrlo dobri svirači i veliki šoumeni. Očekujte interview sa njima u sljedećem broju... Novi bendovi starih pulskih faca DEANA BAGARA i RUSMINA OBIĆA spremaju se za prvo predstavljanje pulskoj javnosti. Očekujemo sve najbolje... Neumorni N.P.PIETRO i dalje marljivo radi. Nedavno je izašao šesti broj fanzina "FLASH" koji je jedan od boljih u zemlji... Šta je sa GUSTAPH-ima?... Što se tiče zabave, u Puli je i dalje sve po starom. Pozitivna nula...

NOVE PLOČE NA DOMAĆEM DISKOGRAFSKOM TRŽIŠTU

THE CULT - "ELECTRIC" (Jugoton)

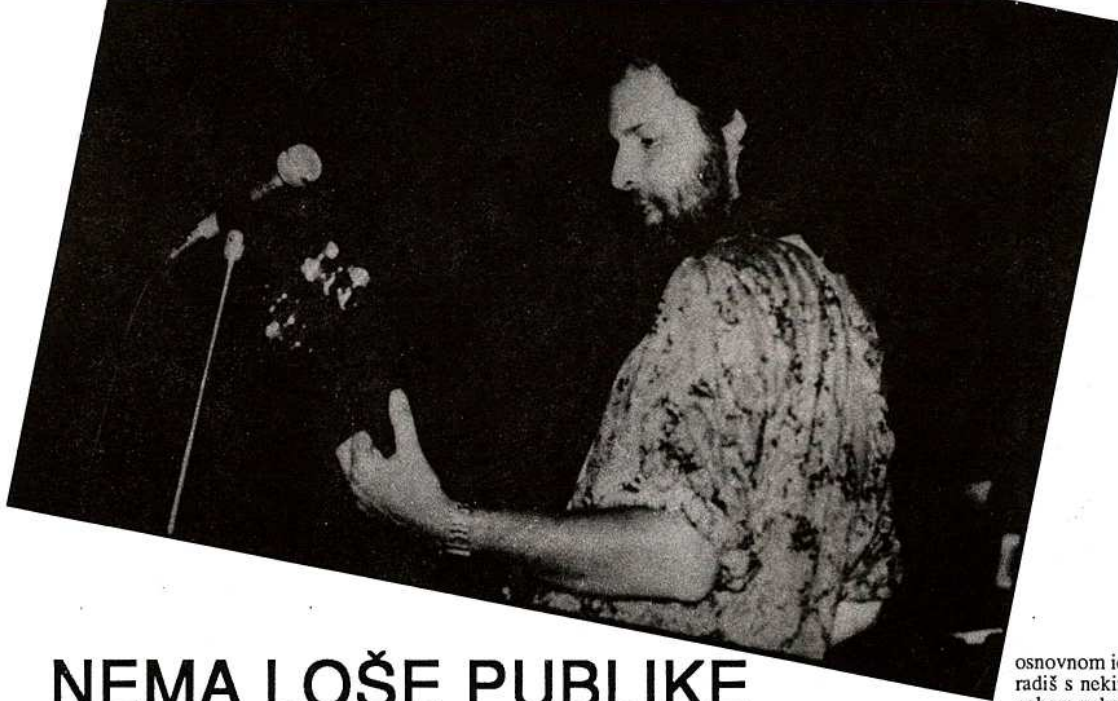
Treći album ove engleske grupe donosi bitnu promjenu, ponajprije u samom zvuku. THE CULT na ovoj ploči zvuče poput hard-rock benda iz sredine sedamdesetih godina. Na njihovu današnju muziku (i image) bitno su utjecali LED ZEPPELIN, STEPHEN WOLF, pa i ROLLING STONES. Dakle, ništa novo niti originalno. No ipak, album "ELECTRIC" vrlo je solidno ostvarenje kojemu su glavne karakteristike čvrste, punokrvne RNR stvari te odlična produkcija. Zato, nemojte oklijevati. Uostalom, bolje je slušati THE CULT nego većinu današnje brljave svjetske pop-produkcije (npr. THE CURE). Zar nije tako?

PRINCE - "SIGN 'O' THE TIMES" (2LP-Jugoton)

Novi dupli album malog tamnoputog američkog genijalca prava je poslastica za sve vrste diskofila. PRINCE je danas velika zvijezda, ali taj uspjeh isključivo treba zahvaliti vlastitom talentu koji je nepresušan. Pravo je zadovoljstvo slušati ovo izuzetno ostvarenje (inače peto na domaćem licencnom tržištu). Za nepunih šeststotina hiljada dobit ćete muziku koja se može slušati u bilo koje doba dana i noći i na bilo kojem mjestu. "PRINCE IS THE BEST"? - OH, HOW YES NO!

Boris Bjelica

NEMA LOŠE PUBLIKE

Omladinski dom "Uljanik", 14. rujna 1987.
koncert "Parnog valjka"

Razgovor s Huseinom Hasanefendićem i Akijem Rahimovskim
koji je u principu eskivirao razgovor zbog presvlačenja

PET: Aki je Aki ili nešto drugo?

IIUS: To s njegovim porijeklom, to ti nije nova priča... mi smo ti njega... ah, prahistorija... Prije "Valjka" ja sam bio u grupi 220 u onoj postmlinarčevoj fazi, svirali smo na "Bum" festivalu i čuli Akija, on je bio s jednom makedonskom grupom, zvali su se "Tor" (to je ono za ovce) i pošto tadašnji basista više nije mogao pjevati, "pucao" mu je glas, Aki nam je bio zgodno rješenje. On je trbuhom za kruhom završio u Zagrebu, gdje smo ga i angažirali. Onda se raspala "Grupa 220", pa smo nas dvojica osnovali grupu PARNI VALJAK, a tu gdje sad sjedimo (separei u Omladinskom domu "Uljanik" op. a.) ti je bio prostor gdje se prije sviralo, tu smo mi došli s Akijem na prvu gažu grupe. Tu smo svirali da mu namaknemo novce za stan koji je iznajmio u Zagrebu. Pula je značajan grad u njegovoj, a i u našoj karijeri. To ti je bilo lijepo vrijeme, rulja je bila više otkočena nego sad, da, pulska rulja...

PET: Hladna je?

IIUS: Da. Ne znam. Možda na taj način izražavaju emocije, svatko ima svoj tip reagiranja. Moram priznati da je dosta naporno, zato jer nisi siguran da su ti ljudi zadovoljni, ili da jednostavno ne manifestiraju zadovoljstvo tako da se gibaju, da sudjeluju s bendom, nego da im je jednostavno u redu. Kad bi čovjek bio siguran, onda bi mu bilo lakše na bini. Međutim, ovako, gore si, trudiš se, a ne dobijaš onaj povratni efekt, i zapravo nisi siguran da li je sve u redu što zapravo obično rezultira slabijim koncertom. Ali, mi imamo sreću da to uspijevamo prevladati nekako i osim toga uvijek se nađe dio publike koja je "unutra"...

PET: Kako ste se zabavljali večeras, je li bilo dobro?

IIUS: Dobro je... čuj, ja bih lično bio sretniji da je publika malo slobodnija. S druge strane, ne mogu možda jednostavno ne vole to, možda im se više sviđa disko, jebi ga...

PET: Kako to da ste došli u Pulu?

IIUS: Pa kako se to obično događa, netko te zove, ponude ti novce, onda menadžer kaže može ili ne može, i eto tako.

PET: Tko je menadžer?

IIUS: To je jedan od onih ljudi koji je zadužen da sve skupa u vezi benda drži na okupu s poslovne strane. Njegov zadatak nije da svira, sve je to dosta komplicirano... tu su ljudi koji sviraju, puno ljudi koji rade sa strane; na tehničari, sve to treba držati na hrpi i organizirati da funkcionira kako treba... Međutim, kod nas je vrlo često hajka, menadžer, to dođe kao neko zlo, ljudi brkaju... Ti ljudi o kojima se loše govori, to su nekakvi lokalni mali organizatori koji zuje oko, dogovaraju nekakve gaže i vrlo često znaju varati... oni su neka spona između dvorane gdje se svira ili lokalnog organizatora ili grupe. Mi pokušavamo eliminirati te loše...

PET: Jeste li vi zadovoljni sa svojim menadžerom i koliko dugo je on s "Valjkom"?

IIUS: Pa čuj, da nije dobar ne bi bio s nama. Godinu dana nakon što smo kao "Valjak" krenuli, on se uključio. Dakle, uz mene i Akija on je jedini od početka.

PET: Velika je razlika između publike nekad i danas...

IIUS: U Puli se nešto "pomaknulo". Svojevremeno; ja se sjećam, raja nije bila brojna, ali je ovo bilo gala mjesto, svi su bili šlagirani, bilo je opušteno, znalo se dobro popaliti, a onda sve više bendovi počinju zaobilaziti Pulu, jer se gasi zanimanje, što ja znam. PET: Ali, mislim da pulska publika jako cijeni koncerte...

IIUS: Može biti, ja sam se zato odmah na početku ogradio, možda jednostavno ne pokazuju emocije na uobičajen način, ja stvarno ne bih htio da ovo sad ispadne da ja govorim protiv raje, ne, dapače, imaju pravo, ako im se i nije dopalo imaju se pravo ponašati onako kako su se ponašali... Pokušavam si objasniti... razmišljam naglas... meni je draže da su oni zadovoljni a da ne pokazuju to onako euforično kako je uobičajeno...

PET: Kakva je konkretno "Valjkova" publika?

AKI: Evo, u Zagrebu ti je već tradicionalno da svaki dobar bend prođe jer publika zna zbog čega je došla na koncert, i zabavlja se s bendom, ako bend pruži to zbog čega su oni došli, onda ne postoji nikakav problem da to bude jedan happening, da se svi zabave, i publika i bend, bilo pjevanjem, plesanjem, podizanjem ruku, to je sve nekako spontano, jer publika ima tradiciju da se tako ponaša, ne čuva svoje emocije, filinge u sebi, sve gura van, ispuhava se. Mislim da ne treba uspoređivati publiku po gradovima. Po meni ne postoji loša publika, nego loš bend...

PET: Kako je počelo?

IIUS: Što ja znam, meni se čini da sam ja oduvijek radio ovo što radim i danas, jer sam oduvijek to htio raditi i da me drugo ništa nije zanimalo. Najprije ono ulični bend, kao klinac bio sam maksimalno zaražen, potpuni ovisnik, ljubav na prvi pogled, zatim "220" i sad "Valjak"...

PET: Jeste li svirali u dobrotvorne svrhe?

AKI: Ohohoh, dosta toga, dosta, nikad mi nije žao svirati za tako nešto.

IIUS: (upada u odgovor) Ali u principu to više ne radimo, jer to najčešće postaje nešto što nema veze

osnovnom idejom, ne postoje dokazi da to što radiš, radiš s nekim rezultatom. Tako se netko sjeti da si pobere nekakav politički poen i jednostavno mislim da nema smisla. Svirali smo za potresene, za poplavljene, za gladne, za bose, za žedne, dosta je bilo!

PET: Jeste li zadovoljni lovom koju dobijate?

AKI: Moglo bi biti nešto više...

IIUS: Ili barem brže, jer dok nam stigne lova s nekog koncerta, izgubimo barem deset posto. Lova je bitan činilac u svemu, ne bi opstali da je nema, a mi smo u povlaštenoj grupi ljudi koja može živjeti, dosta dobro živjeti od toga što radi. To je velika stvar.

PET: Jesi li ti zadovoljan kako živiš?

IIUS: Vrlo filozofsko pitanje. I jesam, i nisam. Možda se ljudima čini da je ovo jako jednostavan posao. Dosta je naporno. Čovjek mora stvarno dati maksimum. Ako si dobar i dobro radiš, bit će i nekakvog uspjeha. Mi funkcioniramo dobro. Kad bi naša ekonomija išla prema tome kako mi radimo, bilo bi nam svima bolje. Međutim, zbog toga što ona ne ide tim putem, na žalost mi plaćamo nečije tuđe greške. I ti ih na neki način plaćaš, i oni radnici u "Agrokomercu" ih plaćaju. Tako kad bih vukao paralelu: ja kao kompozitor, koji imam deset platinastih albuma iza sebe, vani bi bio debelo obezbijeden i vjerojatno ni moja dječurlija ne bi morala ništa raditi, a živio bih u nekom dvorcu s bazenom. I znaš, bla, bla, ako je to uopće bitno i ako ti je to uopće cilj. Ali, mogu reći da si i ovdje mogu priuštiti neke lijepje stvari, ali bogami moram žestoko zapeti. Sreća je da sam u situaciji da radom uspijem to ostvariti.

PET: Kad prestajete svirati?

IIUS: Nemam pojma. Zašto? Misliš da nam je vrijeme, da bi trebali?!... Pa pogledaj, ako Stonsi još mogu svirati, a puno su stariji, onda možemo i mi. Čini mi se da se dobna granica pomiče, znam mnogo mojih prijatelja, vršnjaka, koji su još uvijek mladi nego što su naši roditelji bili u našim godinama, ako znaš što mislim, jednostavno raja živi, ima klince, idu na koncerte, kupuje ploče... Mi uvijek imamo publike i dok ljudi nalaze nešto u nama, dok se mogu identificirati, prepoznavati situacije (gledaj, ovo mi se dogodilo), dotle ne treba razmišljati koliko imaš godina i da li ti je vrijeme da se makneš. Vrijeme je da se makneš kad od toga što radiš osjetiš zamor, izgubiš volju, pa čak i ako publika još uvijek dobro prihvaća, to nije razlog da se stvari održavaju. Kad se počnem dosadivati na bini, to će mi biti znak da se maknem.

PET: Koji je tiraž nove ploče?

IIUS: Ja ne znam zašto se ljudi toliko busaju u prsa, pa kažu početni tiraž je toliko i toliko. Ako ploča krene dobro, lako oni našampaju sto tisuća komada u dva dana. Naš je standardni početak osamdeset tisuća. Odnosno, oko sedamdeset tisuća kazeta i 15 tisuća ploča, jer je omjer prodaje ploča i kazeta katastrofalan oko 1:5. Ljudi kupuju kazete, iako mi nije jasno zašto, jer su domaće kazete toliko loše da ja nikad ne bih kupio domaću kazetu. A narodnjaci i zabavnjaci prodaju beznačajne količine ploča i to oko pet tisuća ploča, prema dvjesto tisuća kazeta, totalno suludo... PET: Odlazite li u inozemstvo?

IIUS: U Trst...

AKI: Idemo do Münchena, Trsta...

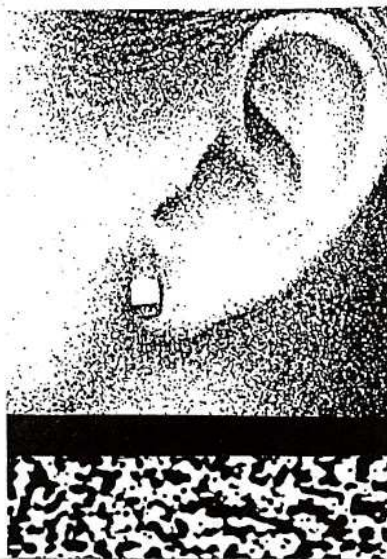
PET: (Akiju): Ti si eskivirao ovaj razgovor, moraš priznati...

AKI: Dobro. (poslušno, op. a.) Nisam eskivirao nego sam se presvukao, bio sam znojav, a mislim da godine čine svoje...

PET: Reci nešto za pet...

AKI: Jedina je moja želja da se mladi dobro furaju, da ostvare ono što žele na najbolji mogući način. Mislim da je najvažnije u životu znati što se hoće i ako se to ostvari, mislim da je to najljepša stvar, a ja im to najviše želim...

foto: Obrad Vukojević
razgovarala: Biljana Radojčić

Vladimir Mlinarić, prvo mjesto na Međunarodnom klavirskom natjecanju u Zemonu

Volimo te

Mlinariću

On kaže - sreća, ljubitelji klasičnog muziciranja kažu - izuzetan talent

Prije više godina, na stranicama "Petice", jedan dečko-srednjoškolac, učenik Muzičke, pisao je o koncertu i uspjesima znane pijanistice PAVICE GVOZDIĆ. Sada nakon mnogobrojnih nastupa i nagrada, mnogosatnih dnevnih vježbanja, nakon završene glazbene akademije, došlo je vrijeme da se - kao o uspješnom mladom umjetniku-pijanisti - piše i o njemu...

VLADIMIR MLINARIĆ (23.12.1964.) dobio je prvu nagradu na Međunarodnom klavirskom natjecanju u Zemonu, kraj Vipave, koje je ove godine po prvi puta održano (zahvaljujući ideji i organizaciji pijanista BENJAMINA SAVERA i profesora klavira iz Beograda ARBA VALDME). Bio je to neposredni povod za intervju:

PET: Reci mi nešto više o natjecanju i nagradi.

Vlado: Natjecanje je održano 22. i 23. kolovoza ove godine. Stari dvorac Zemon je veoma lijep i inspirativan prostor, a samo natjecanje - koliko sam mogao ocijeniti - značajno u jugoslavenskim okvirima. Vijest o njemu i nagradama prenijeli su "Delo", "Vjesnik", "Večernjak", "Politika"... A "Glas Istre", eto, nije... (Ali "Petica", eto, jest; op. a.). Nagrada za osvojeno prvo mjesto (drugo je osvojila LIDIJA STANKOVIĆ iz Beograda, a treća nagrada nije dodijeljena) sastoji se od novčanog dijela - 250.000 dinara i organizacije koncerta u idućoj godini po koncertnim središtima zemlje (u Beogradu, Novom Sadu, Subotici, Splitu, Zadru, Ljubljani) - što je mnogo važnije.

PET: Završio si osnovnu i srednju muzičku školu u Puli, kod profesorice KARMEN KIRAC. Još si tada započeo sa samostalnim koncertranjem i dobivanjem nagrada na natjecanjima. Upisao si i u lipnju ove godine diplomirao Akademiju za glazbu u Ljubljani, u klasi prof. ZDENKE NOVAK, s odličnim uspjehom, odnosno "desetkom" (već su i "osmice" rijetkost u njegovu indeksu; op. a.)... Što i kako dalje?

Vlado: Namjeravam upisati postdiplomski studij u Ljubljani ako se otvori odsjek, što je za sada vrlo vjerojatno. I, prije svega, želim uspješno održati sve ove koncerte za koje sam stekao pravo nagradom...

PET: Spomenuto međunarodno natjecanje nije bilo jedina prilika ovog ljeta za susret s mladim kolegama - pijanistima, zar ne?

Vlado: Tako je. Bio sam u srpnju petnaest dana u Kotoru na kursu kod profesora Valdme. Tamo

smo bili podijeljeni u tri skupine, po težini programa u radu kursa - bio sam u grupi "A" koja je satove s profesorom imala svakodnevno. I koncertriralo se svaki dan. Svaki profesor uvodi u neki novi način razmišljanja o umjetničkom djelu, a svaka promjena i osvježenje su dobrodošli. Kod istog profesora održan je i kurs od desetak dana u Zemonu, prije natjecanja, što mi je dobro došlo, poput priprema...

PET: Svakog ljeta imao si i jedan pulski koncert. Na posljednjem, u lipnju, zaista si dao sve od sebe, što je publika jako dobro rimila. (Vlado je uzdanica i ljubimac pulskih poklonika klasične glazbe. Na svakom novom nastupu sve se razgovjetnije razabire prava njegova izgrađenost i zrelost...)

Vlado: Nastup u Puli imao sam ovog ljeta 29. lipnja, tjedan dana nakon diplome. Bio je to program mog diplomskog koncerta pojačan Brahmsom, znači Bach, Beethoven, Honegger i ctide Prokofjeva i Maličića, te Brahms, koji je i bio predviđen za diplomu, ali sam ga bio oslobođen zbog uspješnog izvođenja na natjecanju učenika i studenata muzike iz SFRJ koje je održano u travnju ove godine u Dubrovniku i gdje sam također osvojio prvu nagradu...

(Da se naš sugovornik ne mora sam dalje hvaliti, napomenut ću da je od više stečenih republičkih i saveznih nagrada dobio i STUDENTSKU PREŠERNOVU NAGRADU za 1986. godinu koju dodjeljuje Akademija za

glazbu iz Ljubljane, a povodom izuzetne izvedbe III Bethovenovog koncerta za klavir i okrsetar).

PET: Čula sam da si imao nezgodu prilikom jednog koncerta u Beogradu. O čemu se radi?

Vlado: Bio je to koncert 7. rujna u ponoć, kojeg je prenosio Radio-Beograd. Legao sam da se odmorim prije toga, da bi me u petnaest minuta prije ponoći panično probudila telefonom organizatorica koncerta: - "Da li si svjestan da za 15 minuta imaš radio-prijenos!!" Na brzinu sam se spremio i odjurio do mjesta nastupa, koje na sreću nije bilo daleko, stigao na vrijeme, počeo svirati i tek negdje oko 00,20 potpuno se probudio i shvatio što se zbiva. Sve je ipak prošlo dobro, publika je bila jako zadovoljna: Mada sam čuo i komentare da je na nekim mjestima djelovalo pospano... Nadam se da mi se takvo što neće ponoviti.

PET: Dali si zadovoljan svojim profesionalnim životom, sada?

Vlado: Ne. Kod nas je nesrećna situacija organiziranja koncerata mladih ljudi, koji su dovedeni u situaciju da obijaju pragove raznih ureda, svađaju se, osjećaju suvišnim. Novčane nagrade su minimalne i za afirmirane umjetnike, a pogotovo za mlade. Postoje pokušaji da se sve to izmijeni, ali potrebna je korjenita promjena u cjelokupnoj koncertnoj politici... Ja sam imao sreće...

PET: Zašto si izabrao poziv glazbenika, i to pijanista?

Vlado: Kad sam bio mali, veoma mi se svidjelo kako pijanisti zabacuju frak prilikom sjedanja za instrument!

PET: Imaš li i ti frak?

Vlado: Naravno, i s posebnim ga zadovoljstvom zabacujem prije nastupa...

PET: Nešto za kraj?

Vlado: Nešto bih općenito zaključio: U Puli je istinska kultura - trajnije vrijednosti - prilično zapostavljena. Postoje pokušaji da se oživi. Najviše me, naravno, smeta pomanjkanje interesa za klasičnu glazbu, naročito među mladima. To ne znači da mladi takvu glazbu ne bi prihvatili, već da je to stvar odgoja i sredine. To se teško mijenja, mada znakova već ima...

Nataša Dragun

podravljana var diletante

Ovoljetni susret pulskih likovnih umjetnika "Škalini '87" bio je povod za razgovor s MIROM KUSAČIĆEM, sudionikom i dizajnerom plakata ove manifestacije.

"Škalini" se održavaju već drugu godinu; to je izložba na otvorenom, u Starom gradu, na usponu Vinčenta iz Kastva, a ove je godine trajala od 28. srpnja do 3. kolovoza. SIŽ za kulturu bio je veoma zadovoljan prošlogodišnjim "Škalinima", te je ove godine izdvojio ponešto novaca za organizaciju – jer ova izložba nije pod okriljem RO FJIF, već ovisi o inicijativi samih umjetnika i njihovoj dobroj volji.

• Upticali smo Mira – Kako je sve započelo?

– Okupila se prošlogodišnja ekipa u nešto proširenom sastavu. Nešto ranije nazvao me Nevenko Petrić – Pietro i upitao hoćemo li i ove godine organizirati "Škaline", kao i prošle. Složio sam se. Za izradu plakata ponudio sam se sam, nezadovoljan prošlogodišnjim. Želio sam da to ne bude nešto fotokopirano u "Uljaniku" nanekvalitetnom papiru.

• Po cijelom smo gradu imali priliku vidjeti Merilyn i natpis SCALINI. Reci nam nešto više o nastanku plakata.

– Ipak, nisam najzadovoljniji njime. Da bude kvalitetniji onemogućavala je financijska strana, jer je nije ni bilo, i vrijeme, kojeg nije bilo napretek. Imao sam vremena ja, ali ne i moj prijatelj Marijan Miletić – koji ima sitotisak ("M&D") i koji mi ga je bez naknade ustupio – i čiju dobru volju nisam mogao iskoristiti do u beskraj... A ŠKALINI su postali SCALINI zbog promjene, zbog tehničkih mogućnosti sitotiska, i zbog toga da se talijanska narodnost ne osjeća zapostavljeno... Iduće bi godine mogli biti ŠKALJINI...

• Tvoja ocjena "Škalina"?

– Mislim da je to dobra akcija, ali treba mijenjati odnos prema njoj. Odnos samih sudionika. Jer, ako bude kao i ove godine, pitanje je hoće li se i nadalje nastaviti s ovom manifestacijom. Ona ipak ovisi o nama samima, i ako se sami ne možemo organizirati to ne može nitko drugi. U čemu je stvar? Svi su sudionici bili slikari koji su već negdje izlagali i koji su, odazvavši se pozivu organizatora, prihvatili i pravila ove specifične izložbe na otvorenom, koja se postavlja i skida svakog dana. Izložba se mogla pogledati od 18 sati, pa do 21,30 do mraka... Velika većina likovnih umjetnika nije se tamo uopće pojavljivala, niti brinula o svojim radovima; drugi su im ih morali svaki dan postavljati i spremati u jedan atelje u Prvomajskoj. Na primjer, Fulvio Juričić, koji je prvog dana donio svoje radove i zadnjega ih odnio. Najviše su

radili, tj. samo oni su radili (da ne kažemo "smo" jer ni ja nisam bio dvije-tri večeri) Jadranka Ostić – Brkljača, Suzana Desnica, Garofulo (Valter Smoković) i Pino (Ivančić), što je vrlo ružno do ostalih.

• Znači, iduće godine, druga ekipa ili ništa od svega!

Morali bi shvatiti da nije bitna ni titula ni ime, već entuzijizam koji mnogima nedostaje...

• Da li bi dodao još nešto?

– Da. Početnici nemaju velike šanse da izlažu. Međutim, kad netko kači svoje radove bez pitanja, nepozvan – to je ipak stvar elementarne pristojnosti...

• Tko je to bio?

– Guberina (Mladen).

• Gdje si sve izlagao do sada?

– Na "Škalinima" prošle i ove godine, na "Grisiji" u Rovinju ove godine, i prošle

godine u "Salonu '86". Ove Zadnje ni sam ne znam kako – jer je sve to jedna velika mučka. Prošle godine poslao sam za "Salon" tri rada i sva tri su prihvaćena i izložena – čak sam dobio vrlo dobre kritike. No, ove godine nisam izlagao jer je običaj da kad netko već izlaže (uspješno) onda iduće godine dobije poziv od organizatora, a ja taj poziv nisam dobio. Ja nisam profesionalni slikar, ni dizajner – a ne vjerujem da je poziv kasnio jednom Fulviju Juričiću ili Ivanu Obrovcu. Kriterij je škola, a ne kvalitet. U prvi mah to me ljutilo, na kraju mi je postalo svejedno. Manifestacije tog tipa ne shvaćam ozbiljno koliko oni sami sebe shvaćaju, mada ih vrlo dobro "shvaćam". Nikada nisam dobio dobro objašnjenje o svom nesudjelovanju. Jednoga dana i to će sve isplivati na vidjelo, a u "Salonu" ne bih više izlagao ni da me zovu...

• Vrlo si samouvjeren?

– Da. Samo još ovo da ti kažem: uspoređujući "Salon" i "Škaline", "Škalini" su fer, jer zovu ravnopravno i "velike" i "male", a "Salon" zove samo "velike" bez izbira koliko "mali" bili dobri... Što se tiče mene, mislim da sam drugačiji od ostalih, jer se nitko ne bavi grafičkim dizajnom na ovakav – alter-kulturni – način. Imam svoju tehniku.

• Vidiš li svoju budućnost u umjetnosti?

– To nije moja profesija, svim tim se ne bavim ozbiljno i ne mogu to shvaćati ozbiljno jer ne vidim nikakvu budućnost u smislu dokazivanja sebe. Barem ne u ovoj i ovakvoj pulskoj sredini u kojoj se mladi mogu afirmirati bez završene specijalizirane škole eventualno na sportskom polju i nigdje više... Ta podjela likovnih stvaralaca na AMATERE i UMJETNIKE, umjesto na AMATERE i PROFESIONALCE – kao da je netko umjetnik samim tim što je odslušao školski program, a ne po svom kvalitetu – zgradila mi se najviše na "Grisiji". Pored radova svakoga tko nije profesionalac stajalo je DILETANT, možda bez zle namjere, ali sa svime što ta riječ podrazumijeva. Mogu samo na kraju reći da me baš briga za sve!

• Baš za sve?

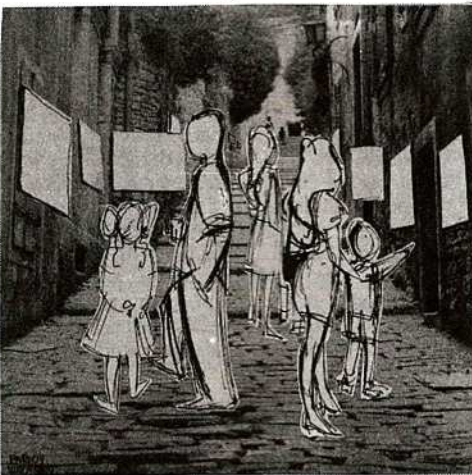
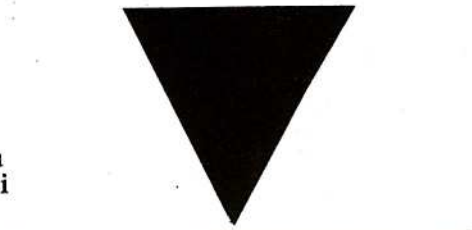
– Hajde dobro. Jako mi je drago raditi grafičke priloge za fanzin "Flash", koji je po ocjeni "Večernjeg lista" jedan od najboljih u zemlji (ali i pored toga nije dobio nikada nikakvu podršku omladinske organizacije, kao npr. koparski WAAH).

• Imaš li poruku za kraj?

– Puno pozdrava od diletante

Tko se sjeća stare "Petice", sjeća se i njezine posljednje stranice – VJEROVALI ILI NE, Miro je danas još bolji.

Nataša Dragun

Zbirka pjesama literarne grupe COUO "Branko Semelić"

Lakobijeli knjižuljak

Mogli bismo se, čak, možda, i složiti s jednom od uvodničarevih napomena pripisanih krhkoj, lakobijeloj knjižici u koju je skupljeno nepunih četrdesetak redova desetoro mladih ljudi, članova literarne grupe COUO "Branko Semelić" (urednica Daniela Škandul), mentor prof. Ada Beletić-Tatić, uvodničar, iznimno metodičan, Aldo Kliman). A napomena kaže kako ovaj tanahni i tehnički nesavršeni knjižuljak, što i jest najvažnije u njegovoj pojavi, omogućuje nekim poodraslijim klincima i klinezama da budu pjesnici "onda kada to (na bilo koji način) postane njihova životna neminovnost".

Dakle, desetoro srednjoškolaca, članova literarne grupe COUO "Branko Semelić" u zajedničke je bijele korice udružila upravo ona nujna, treperava, čutilna, posve izvorna, lirski osjećajnost svijeta, koja se ne može razmijeniti ni za kakva (kasnije) stečena književna znanja ili pak usvojena literarna iskustva. U životnoj dobi kada nama upravlja ustreptala zabrinutost nad stvarima i pojavama, bilo onima koje su zaintrigirane intimnim pojednostima ili opservacijama općeg tipa, dopušteno je da poetika bude i nesavršena (dapače), ali je presudno da je poetska zainteresiranost (što hoće reći: iskrenost) autentična. Kao u ovim nasumce odabranim, uspješnim primjerima:

"U djetinjstvu sam tugovala za snjegovićem koji je polako kopnio na prvom proljetnom suncu. Kao neizlječivi bolesnik. U sumrak je nestao, a na mjestima gdje je samovao ostale su svjetlozelene niti mlade trave i dvije-tri mokre grančice..." (Dušanka Babić)

Ta nenasna tišina razdire mi dušu.
Bujica misli i osjećaja. Gdje je
svemu kraj? Sve je tako besmisleno,
i ovi ljudi, i ovo vrijeme, i ja.
Toliko prijatelja, a opet samoća.

(Marija Kapetanović, TRENUTAK DEPRESIJE)

Oko mene širi se tišina koju djelomično probudi
puhanje vjetra, šum lišća i buka automobila. U
ovim noćnim jesenjim satima.
Imam samo predmete s kojima dijelim šutnju.

(Elizabeta Babich, SAMOĆA)

Jato ptica skriveno u krošnjama.
Spušta se noć...
Mećave,
Dolaze bijeli kraljevi
I nebo im je podanik.

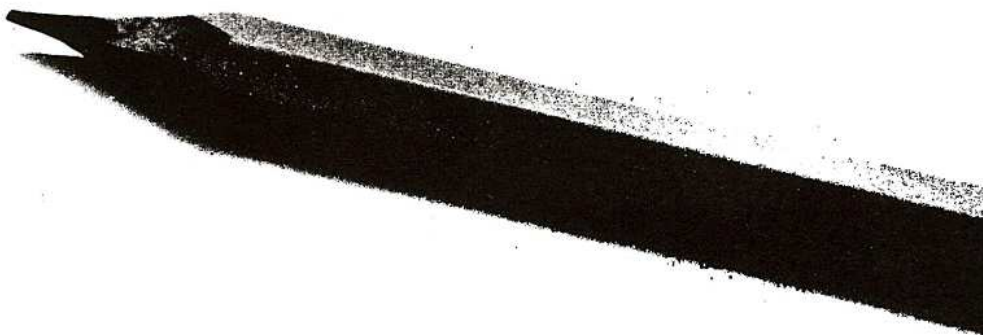
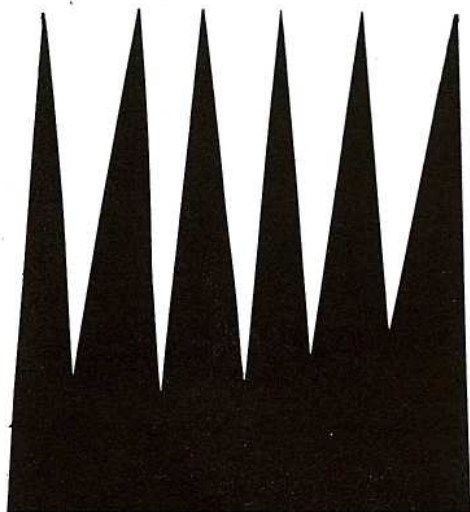
(Rada Grujić, NA SNIJEGU)

Da li zato jer je opsegom objavljenih stihova i formalno najzastupljenija, ili – ipak – zbog toga što iz njihove formalne količine signalizira nesumnjiva znakovitost, Daniela Škandul ukazuje se najcjelovitijim i najzreljim autorom zbirke "Literarna grupa 4". Za razliku od svojih drugova, ona se dokazuje već profiliranim, jasnim individualitetom, koji se potvrđuje kako na razini iskaza (ispisujući se kroz vrlo zahtjevne poetske strukture, složene sklopove), tako i – pogotovo – na planu poetske svijesti, raskošne metaforike, duboke smislenosti. Zaintrigirana (točnije: provocirana) motivima koji su bitno zahtjevniji od onih što uzbuđuju pripadnike njene generacije, k tome i zamišljenija, uozbiljenija od svojih vršnjaka i promišljenija u odnosu prema osjetljivosti riječi, Daniela Škandul iskazuje se možda ne (prvenstveno) kao poetesa (što uistinu nije i presudno), ali zasigurno kao misleće biće ("krupna je laž stajati i ne misliti" – reći će u jednom stihu) koje hrabro iskušava svoj talenat, svoju vještinu, svoje osjećanje svijeta:

Mir sa svojstvom umirućeg
plašiš me sviješću ako
moriš me posjedovanjem
Plakati u histeriji je samo
samo ako znaš igru postave
što govorimo, zapravo
ako jesmo?

(Daniela Škandul, ZADOVOLJNIK)

Mirjana Aćimović

AT NOVINE & 5

AT novine i Pet suraduju

Zašto nije formirana konferencija omladine u Arenaturistu?

Inercija jača od akcije

- Nije da nisu pokušali - Jesu - Zapele pred samu konstituirajuću sjednicu

"Arenaturist" je u proteklih nekoliko godina najekspanzivnija radna organizacija na području pulske komune. Do sredine rujna ostvareno je 2,8 milijuna noćenja, a trenutno u turističkim objektima boravi 650 gostiju više nego u istom razdoblju lani. Planiraju ostvariti i prebaciti cifru od tri milijuna noćenja, koliko je prvi put ostvareno prošle godine. Značajna investicijska ulaganja zaokružena su ove godine izgradnjom Hotela "Histria", u sklopu turističkog naselja Punta Verudela. U njegovu izgradnju uloženo je 900 milijardi dinara, a zanimljivo je da je završena u rekordnom roku svega šest mjeseci. Osim toga, otvoren je, preuređen ili dotjeran čitav niz ugostiteljskih objekata u gradu, što je bitno poboljšalo i učinilo raznovrsnijom, ugostiteljsku ponudu Arena-cityja.

Iznutra, "Arenaturist" organiziran je u sedam OOUR-a i RZZS, zapošljava prosječno dvije tisuće radnika. U stvari, ima 1.200 stalnih radnika, a u punoj sezoni do 2.600 sezonaca. U kolektivu ima 200 stalnih radnika omladinske dobi. Točni podaci o sezoncima-omladincima ne postoje. Oni se djelomično zapošljavaju preko Omladinske zadruge Pula, djelomično preko ugovora sa SIZ-ovima za zapošljavanje iz Sremske Kamenice i Novog Sada, te preko ugovora sa COOU "Vitimir Širela-Pajo".

"Arenaturist" ima razvijenu informativnu djelatnost: od AT kluba, propagandno-informativne emisije, informatora koji izlazi povremeno, do AT novina koje su pokrenute prije godinu dana.

Sve što je ovdje dolje zapisano, priznao je iz jedne rečenice, onako usput izrečene. "Omladinska organizacija? Takva kod nas ne postoji!" Što će novinar drugo nego komad papira i pisaćice na peti kat, sala za sastanke. Tamo su već **Ondina Urti**, urednica AT novina (ona je sve organizirala), **Denis Martinčić**, organizator-programer u AOP-u, inače sekretar Osnovne organizacije SSO za Radnu zajednicu zajedničkih službi i OOUR "Kamenjak" i **Zarko Petrović**, šef recepcije u Autokampu "Stoja", inače predsjednik iste (on se priključio malo kasnije). Bili su pozvani još **Boris Šafar**, predsjednik omladinske organizacije OOUR-a "Zlatne stijene" i **Danfranko Valić** iz OOUR-a "Verudela". Trebao je prisustvovati i **Rinaldo Bičić**, sekretar SK na nivou radne organizacije, ali je baš u to vrijeme bio na vojnoj vježbi (opravdano). Da vidimo kako to (ne)postoje organizirane omladinske snage u "Arenaturistu" ekskluzivno za čitaoce AT novina i "Petice".

URTI: Najprije da nešto razjasnimo. "Arenaturist" je nastao tek 1975. godine udruživanjem nekoliko manjih radnih organizacija. U međuvremenu, bilo je dosta organizacionih promjena, pa je u tom kontekstu razumljivije zašto je formiranje jedinstvene omladinske organizacije otežano.

MARTINČIĆ: Formirano je pet osnovnih organizacija SSO: "Zlatne stijene", "Verudela", "Hotel Medulin", RZZS-Kamenjak, "Kampovi Medulin". Omladinci iz OOUR-a "Servisi" po mjestu rada uključeni su u "Verudelu", a oni iz OOUR-a "Turistbiro" u RZZS-Kamenjak". Činjenica je da ne djeluju, to uvidamo na zajedničkim sastancima. Možda nešto malo u RZZS-Kamenjak...

URTI: Prošle godine pokrenuta je inicijativa da se formira Konferencija omladine, ali nakon toga je zapelo...

PET: Radi li se štogod?

ONI: Ako misliš na zajedničke akcije, možda ih je nekad i bilo, trenutno ništa. U sklopu vlastitog OOUR-a tu i tamo sakupljanje starog papira, uopće, ekonomiziranje sa starim materijalom, organiziramo lutriju za Dan RO...

PET: A idejno-političko osposobljavanje, odlasci na seminare, u političke škole, savjetovanja i slično. To je, uostalom, obaveza svih radnih organizacija...

ONI: (Vrte glavama): Ništa.

PET: Da li je omladinsko rukovodstvo grada upoznato s tom situacijom? Uopće, koliko može pomoći intervencija izvana?

MARTINČIĆ: (On je vrlo zainteresiran, zna, hoće i može, međutim, čini se da pojedinac ipak ništa ne može protiv opće intertnosti.op.a.) Pa, prošle godine kad smo pokušali oformiti Konferenciju omladine, bili smo na razgovoru u Komitetu SK Pula. Prisustvovali su: sekretar, drugaica zadužena za rad s omladinom, predsjednica Konferencije omladine i omladinci, članovi SK iz OOUR-a. Tu smo iznijeli naš plan. Održan je i drugi sastanak, ovaj puta u "Arenaturistu". Osim drugova i drugaica iz oba komiteta, prisustvovali su i predsjednici omladinskih organizacija OOUR-a, sekretari OO SK. Formiran je Inicijativni odbor, sačinjen nacrt Programa rada Konferencije, provedena anketa među mladima o tome što bi i kako trebala raditi jedinstvena omladinska organizacija. Poslano je stotinjak listića, jako mali broj je vraćen popunjen i iz toga se nije dalo ništa zaključiti. Bilo je predloženo da svaki OOUR delegira po tri predstavnika, koji bi svi zajedno činili koordinaciono tijelo. Zapelo je pred samu konstituirajuću sjednicu. Nismo znali što da poduzmemo. Moje je mišljenje da su ljudi općenito nezainteresirani za zajedničke akcije. Možda je to odraz cjelokupnog stanja u društvu. Mladi vjerojatno ne vide svrhu takvog organiziranja, jer imaju osjećaj da do njihovog mišljenja nitko ne drži. Razočaravajuće je da kao omladina pos-

tojimo samo onda kad treba obaviti radnu akciju. Kad omladinac pokušava ukazati na nepravilnosti, kad komentira odluke ili poziva na odgovornost – nitko ga ne šljivi.

U OOUR-ima je taj problem puno više izražen. Tamo je niža kvalifikaciona struktura, pa mladi radnici, ako i uoče problem, nemaju dovoljno ni stručnosti ni obrazovanja, pa na kraju krajeva ni hrabrosti da se argumentirano bore.

PET: Kvaliteta ili masovnost – što je važnije?

MARTINČIĆ: Siguran sam da ukoliko je program rada kvalitetan i ukoliko ga provode isto takvi kadrovi, da onda dolazi i do masovnog uključivanja. To je jedno s drugim u sprezi. A za kvalitetnu akciju nismo organizirani. Bilo je i dobrih ideja. Na primjer, da jedan dan u tjednu "Piramida" radi samo za mlade iz "Arenaturista" i da pozovemo u goste mlade neke druge radne organizacije. Tu ne bi bilo nekih većih problema, ali, kako da to provedemo kad nismo organizirani. Svi bi rekli – to radi Denis, a ne omladinska organizacija...

URTI: Mladima bi trebalo omogućiti da se više druže, da se međusobno upoznaju. Na velikim sastancima mnogima je teško išta zucnuti kad vide mnoga nepoznata lica. Možda zvuči kao prevara, vabljenje, ali mislim da bi trebalo početi sa zajedničkim zabavama, da se probiju komunikativne barijere, pa tek onda ozbiljnije...

PET: Da li interno informiranje može u tome pomoći?

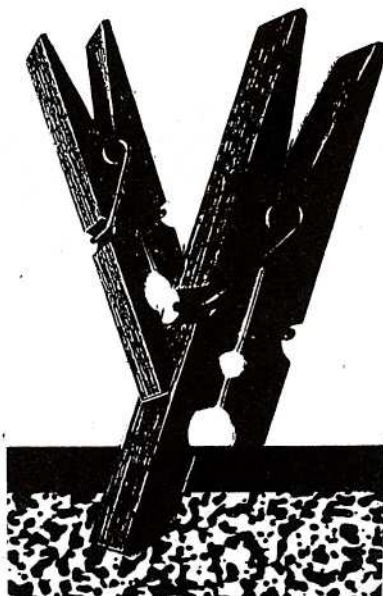
ONI: Može, ali i to je problem za sebe. Imamo povremeno AT novine i informator, ali zbog loše distribucije, najčešće ni to ne stigne do svih radnika. Osim toga, mi smo radna organizacija sezonskog tipa. Ljeti se radi punom parom, zimi se koriste slobodni dani, godišnji odmor. Teško je bilo što pokrenuti.

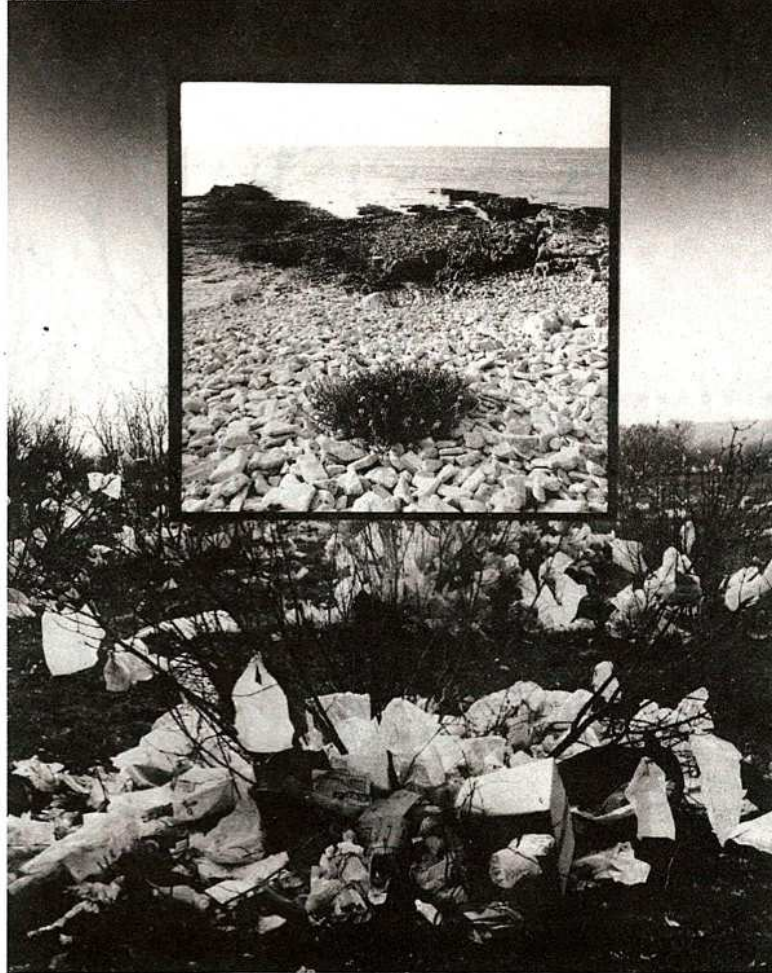
PETROVIĆ: Čini mi se izlišnim da mi kao omladinska organizacija međusobno raspravljamo o nekom problemu. Ti meni izneseš svoj problem, ja te saslušam, ali ne mogu ništa riješiti, jer nisam autoritet. Međutim, čim se takav pojavi, svi se ukoče...

MARTINČIĆ: Ovaj oblik organiziranosti po OOUR-ima nam ne odgovara. Mislim da bi trebalo formirati manje aktive unutar OO SSO po OOUR-ima koji bi kao takvi djelovali u sezoni, po teritorijalnom principu. Manje bi se gubilo vremena. Međutim, statut ne priznaje takve oblike. Osim toga, odnos prema sezoncima je kao prema najamnoj radnoj snazi. Oni imaju samo obaveze, često ih šikaniraju. Jer, ne smiju se zamjeriti rukovodiocima – otpustit će ih ili ih neće primiti iduće godine...

PETROVIĆ: Ne bih se složio s tobom. Kod nas to nije slučaj. Mislim da je problem u nama, u našoj neorganiziranosti. Sezonci nemaju gdje iznijeti svoje probleme. To bi bio jedan fini, filigranski rad dobro organizirane omladinske organizacije. U programu rada sve lijepo piše – treba ga samo provesti. Inače, svi sudionici razgovora suglasili su se da što se tiče rukovodnih struktura, imaju punu podršku, a ni novac za aktivnosti nije u pitanju. Pa, što čekate – organizirajte se!

O. Visković-Mandić

Manifest ekološkog ponašanja u lokalnim razmjerima ili Manifest (lokalnog karaktera) umjerenog napretka ekologije u okvirima zakona

U "Startu" možete čitati o razjebanom ozonskom omotaču što ozbiljno ugrožava život na Zemlji, u "Vjesniku" o sedmogodišnjem iračko-iranskom ratu (tko je rekao da taj nema veze s ekologijom), u "Danasu" o pokretu "GreenPeace" koji ometa Francuze da vrše nuklearne probe na atolu Mururora, u "Ninu" o Gorbačevljevim inicijativama o razoružanju, u "Slobodnoj Dalmaciji" o zagađenju sredozemnog akvarija, u "Glasu Istre" o Termoelektrani Plomin, u "Mladini" o budućnosti nuklearnih elektrana, u "Poletu" o Brigitte Bardot i njezinoj brizi za jadne male tuljane, u "New York Times-u" o cementari u Kaštelanskom kanalu, u "US News and World Report-u" o flori i fauni rijeke Mirne, u "Pravdi" o utjecaju gama zraka na čudnovate nevene... etc.

Možda je dolje potpisani i pomiješao teme i što se gdje i o čemu pisalo, ali sigurno je da se svaka od navedenih tema našla barem jednom u makar jednoj od navedenih novina. I Brigitte Bardot i Gorbačov i Mladina i GreenPeace i ozon i bombe i ratovi i bediške... sve su to velike teme ekologije, ali ništa manje nisu ni Plomin I i Plomin II. Netko je tu nešto lagao, reklo bi se obmanuo javnost, i sada na tim lažima i obmanama mrtav hladan gradi elektranu, jer (kao) potrošeno je već previše sredstava da bi se stalo. Nećemo više ni o Plominu, ne sad. Ali ipak toliko.

Sad!

O čistoći našeg grada.

Pozivamo ovim tekstom ljude razne da se pridruže listu "Pet". Neka iskoriste stranice ove novine da bi prozborili, šapnuli, vrisnuli – PRLJAV NAM JE GRAD I OKOLICA, TRUJEMO SE SMEĆEM, DIMOM, PRAŠINOM (CEMENTARA), LOŠOM HRANOM, PIĆEM (LOZA, KONJAK, GUSTI SOK, A NI PIVO NIJE NAJBOLJE).

Želimo animirati mnogo ljudi da udruženo djeluju u suzbijanju prljavštine svake vrste. A valjalo bi napraviti nešto od sljedećeg:

- obilježiti lokacije najzagađenijih dijelova grada
  - napraviti kartu (plan) prljavih, zagađenih mjesta u gradu
    - izvore zagađenja
    - (ovo dalje su natuknice)
    - kante za smeće
    - košare za smeće
    - folke
    - poticati postavljanje većeg broja košara po gradu
  - stanje održavanja gradskih i prigradskih parkova
  - portuni (kućne veže)
  - urbani mobilijar
  - dječja igrališta
  - oprema parkova
  - rasvjeta
  - klupe
  - gradilišta i njihov udio u onečišćavanju grada
  - raskopavanje grada
  - gradski deponij
  - vozila i njihovi ispušni plinovi
  - more
  - otoci
  - ulice
  - trgovi
  - pušenje u javnim prostorima
  - odnos prema kulturnom naslijeđu (arhitektura, arheološki lokaliteti)
  - ugostiteljski objekti
  - bolnice
  - trgovine i industrija prehrane
- Otvorena pisma i apeli svima koji na to mogu utjecati, potaknuti javne radnike da se izravno obrate javnosti s apelom za čišću okolinu:
- predsjednik općine
  - radnici u kulturi
  - novinari
  - muzičari
  - mjesne zajednice
  - Turistički savez općine
  - Put
  - ostale radne organizacije
- propagiranje rekreacije i izleta:
- radnička sportska društva
  - školska sportska društva

Ovo shvatite kao nabađanje, podbađanje i gurkanje laktom kako bi se stvarila pozornost cijenjenog općinstva da djeluje, piše, crta, pjeva, kuje, štipa, psuje (da li psovanje ima veze s ekologijom?)
A sve to za bolje i čišće sutra!

Mario Benčić

.....
predstavlja
.....

Dario Bosusco

(čitaj Božuško), pjesnik
.....

DARIO BOSUSCO je mladi pjesnik kojemu je ovo prvo objavljivanje radova. Rođen je 28. rujna 1964. godine, poeziju piše od srednje škole, a vrlo mnogo pjesama nastalo je u posljednjih godinu dana. Piše zrelo, izgrađenim stilom, ponekad ironično i kritički, češće prisno i nježno. O tajanstvenom momku zlatnih kovrdža nećemo više ništa reći, neka to nastave pjesme same:

Priredila:
Nataša Dragun

sve znam

očekivanje noža u leđa
čiji je sljedeći vrat
kost za kost
prokletstvo u zraku
nervoza raste
nisu potrebne iluzije
sve je tu
nešto malo nade kad se nađe dvoje
ali tu u zatvorenoj sobi
strah razara, ubija

ushit

ushićenje poput onog
kada vode malu kapljicu
na daleki put
da gleda vodopad.

morbidno

istinski zaljubljen u ono što osjećam.
stavi bombon u usta
i kaži nešto slatko.
pomisli na ludu zvijer.
ne dobivaš ništa
samo mene.

pjesnikova sramota

uzmi uvojke mlade djevojke,
blizinu planine, očiju sjaj
premalene ruke djeteta da ti pokaže
koliko te voli

nazovi se sretnikom,

ponudi to trgovcu,
njegova čeljust
to je tvoj kraj

tihi brzi vjetar

to su ona jutra sunčana, ljubavna
kada čuješ pjesmu indije
žamor mase, uzbuđene mase
miris tek opranog, ženskog rublja
gržnja savjesti
i strah da nećeš stići svugdje
kad te netko prihvati smrtno grešan
kad oko tebe lebde odgovori
mutni ali ipak mirisni
trčati, trčati, slobodnim divljim bikovima
pustinjaku na vrhu svijeta
nesreći koja umire

muzika koja dolazi iz pećine

duboki tonovi odbijaju se od stijena
i muvaju se ritmom
koji proizvodi tip koji umire od smijeha

vatra svojom snagom
očinski prati tu scenu
i odobrava plesom

Upisi učenika i studenata u školsku godinu 87/88

Nema neupisanih

Nakon dugog, toplog i sparnog ljeta, 7. rujna počela je nastava u pulskim osnovnim i srednjim školama.

Najduži školski raspust protekao je u znaku igara i igrice oko dva upisna roka. Naime, nakon drugog upisnog roka ispostavilo se da slobodnih mjesta još ima u COUO ITK "Vladimir Božac" i u COUO "Vitomir Širola - Pajo", dok su COUO "Branko Semelić" i COUO na talijanskom jeziku popunili svoje kapacitete. Pedagoški fakultet, OOUR nastavna djelatnost, imao je još slobodnih mjesta, dok je Studij ekonomike i turizma "Dr. Mijo Mirković" u prvim upisnim rokovima popunio sve raspoložive kapacitete.

Prva dva upisna roka u usmjerenom obrazovanju signalizirala su ono što je već odavno poznato - mladi i njihovi roditelji teško se odlučuju za upis u proizvodna usmjerenja, dok je ogromno zanimanje za tzv. neproizvodna. Zbog ograničene mogućnosti upisa, izvjestan broj odlikaša nije se uspio upisati u prvom roku, pa su sačekali drugi i tada se upisali, neki i izvan Pule. Tada je ipak bila ostavljena mogućnost da se formiraju dodatna odjeljenja.

Treći upisni rok 28. kolovoza protekao je bez problema. Nijedan učenik i student nije ostao neupisan. Oni koji su do tada položili popravne ispite upisali su se gdje su mogli, pa je tako popravljeno brojčano stanje u neatraktivnim usmjerenjima. Sad, koliko je tko zadovoljan, čisto je subjektivna stvar. Dodatna odjeljenja u COUO "B. Semelić" nisu formirana.

Mjenice

Saznajemo da je i "Arenaturist" otkupio nešto onih (znate već kojih) "Agrokomercovih" mjenica. One su preko Slovenije stigle u Pulu. Sad im je u pitanju ("Arenaturistu") trećina ostatka dohotka. Namjera im je bila sasvim bezazlena: htjeli su zaraditi na kamatama, što i inače prakticiraju.

Tko s vragom tikve sadi...

Kučni budžet

Da li znate pošto je danas litra mlijeka i kilo kruha? Onoga tko nam dostavi najbolji recept za vođenje kućnog budžeta redakcija "Pet" nagraduje vrnjednom nagradom. Tjedan dana besplatnog boravka na Verudici. Ako je još i duhovit dva tjedna!

Knjiga i otpornik

Da bi posudio knjigu, a knjiga je čovjekov najbolji prijatelj, je li, klinac u knjižnici mora platiti upisninu. U Centru za tehničke aktivnosti "Veruda", gdje se (klinac) može služiti raznim spravicama, od otpornika i lemilice do kompjutera, a ima i stručnog voditelja - ne plaća ništa. Zanimljivo.

Na stranu to što ni knjiga ni otpornika nema dovoljno. Jer su skupi, preskupi.

Pulski Jarun

Tanjug je emitirao a sve novine, radio i TV objavile radosnu vijest da su se u vodama Jaruna zagrebačkog okupali Univerzitetni odličnici, razni ugledni ljudi, pa čak i mikrobiolozi sa članovima svojih obitelji.

Trebalo bi ih pozvati. Možda bi se okupali u pulskoj luci. Uopće, što rade čovjeku koji tamo slučajno upadne?

VATROMET JE VESEO

Bilo je vrlo teško izabrati najbolji vic mjeseca, jer nagrada za objavljenu šalu nije porasla tko zna koliko dugo. Rezultat je više nego očit. Iz tog razloga kvaliteta, kojom inače odiše nama već poznata rubrika, je - dapače - je li - porasla.

LIJEK

- Danas sam bila kod liječnika - kaže žena mužu. - Pogledao mi je jezik i odmah prepisao lijek za jačanje - Ne valjda za jačanje jezika, draga PEPICE!!
Napisala ju je: Mira
Crljenica, RIJEKA, A. Kovačića 1.

Odamo posebno priznanje našem poznatom humoristi Čazimu Mustafiću za zalaganje i upornost.

Izabrao:
Obrad Vukojević

Koliko ima nezaposlenih?

Bit ću, majko, strojni prelac

Na SIZ-u za zapošljavanje Pula krajem kolovoza bilo je evidentirano ukupno 1.093 nezaposlenih, od čega 710 žena. Prvi puta, bez obzira na dob, traži zaposlenje 254 osobe, od čega 175 žena. Ajmo vidjet kakva im je kvalifikacijska struktura. Kako nam je to vrlo ljubazno, a pomoću tabelica, rekla SONJA DRANDIĆ, statističar, 53 su NKV (u zagradi: 24 žene), 18 PKV (11), 47 KV (29), 97 SSS (82), 14 ViSS (12) i 24 VSS (17). Žene, očito, vode u svakom pogledu.

Elem, starih do 27 godina, a traže posao, ima 546 i to 114 kvalificiranih (73). Uočljivo je da su to mahom frizeri, krojači, prodavači i tako dalje, zatim 228 sa srednjom spremom, takozvani usmjerenjaci (od toga ženskih čak 194), pa 36 sa višom (32) i 37 sa visokom stručnom spremom (28). Eto tako. Ako nemate posao, a tražite ga, sigurno ste tu negdje.

Kakve su šanse za promjenu tog neugodnog statusa? Gotovo nikakve, ako nemate jednu od struka iz takozvanih deficitarnih zanimanja kao što su: brodomonteri, brodocjevvari, bravari, alatničari, zavarivači, elektrozavarivači, kovinotokari, glodači, strojobravari, elektro-struke, itd.

"Uljanik", saznajemo iz istoimenog biltena, nudi ugovore, sigurno zapošljavanje i niz pogodnosti, ali interesa nema. (Tko zna zašto?)

"Pazinka", na primjer, treba još i još strojnih prelaca, ali se za tu struku nitko ne školuje.

Prema tome, može se zaključiti da se lista nezaposlenih struka i potražnja udruženog rada drastično razilaze.

OVM

PET - glasilo SSOH općine Pula; Izdavač: Općinska konferencija SSOH Pula; Izdavački savjet: Silva Bodlaj, Anton Crnbori, Lorena Del Treppo-Savić, Aldo Kliman (predsjednik), Marjan Kostešić, Elvis Mileta, Slavomir Miljević, Mladen Perčić, Luciana Puhar, Daniela Rotta (zamjenik predsjednika), Bruno Stermotić, Goran Šetić-Zec, Jadranka Valković, Olga Visković-Mandić; Redakcija: Mario Benčić, Boris Bjelica, Lorena Del Treppo-Savić, Nataša Dragun, Leana Godigna, Goran Parlov, Biljana Radojičić, Nadan Rojnić, Goran Šetić-Zec, Daniela Škandul, Vladimir Vasiljević, Olga Visković-Mandić, Vladimir Vukašin, Obrad Vukojević; V.d. glavnog i odgovornog urednika: Olga Visković-Mandić; Lektor: Marijana Aćimović; Grafički urednik: Predrag Spasojević; Fotoslog i ekranski prijelom: Goran Jović; Fotografije: Eduard Strenja, Igor Zirojević; Propaganda i distribucija: Valter Prenc, Elvis Mileta; Adresa redakcije (privremena): Rakovčeva 12, Pula, tel. 22-967; Tisak: RO "Otokar Keršovani" Pula; Rješenjem Republičkog komiteta za informiranje SRH list je upisan u evidenciju javnih glasila pod brojem UP-427-2/83; Mišljenjem Republičkog komiteta za prosvjetu, kulturu, fizičku i tehničku kulturu SRH broj 3207/1-1983. list je oslobođen poreza na promet proizvoda.
Priloge ne vraćamo.

TELAMON

GORAN PARLOV
MARIO BENZIC
© 1987

